

Cartea ca expresie a identității umane

De-a lungul timpului, cartea a reprezentat mai mult decât un simplu obiect menit să transmită informații. Ea a devenit o expresie a identității umane, un spațiu unde se întâlnesc memoria, gândirea și sensibilitatea omului. Prin intermediul cărților, oamenii și-au construit legături între generații, și-au exprimat aspirațiile și au lăsat urme ale propriei existențe.

Fiecare carte este o mărturie a epocii în care a fost scrisă și, totodată, o reflectare a identității autorului. În paginile ei regăsim credințele, frământările și visurile celor care au trăit înaintea noastră. De aceea, citind, intrăm în dialog nu doar cu un text, ci cu o întreagă cultură, cu un mod de a înțelege lumea. Cartea devine astfel o punte între trecut și prezent, între individ și comunitate.

Lectura nu modelează doar cultura generală, ci și identitatea interioară a fiecărui om. Descoperind alte perspective, cititorul învață să-și definească propriile valori, să se raporteze critic la lume și să își exprime mai clar sinele. Într-un fel, fiecare carte citită lasă o amprentă, construind treptat ceea ce suntem. *Spune-mi ce citești ca să-ți spun cine ești* nu este doar un proverb, ci o realitate: lecturile ne definesc caracterul și modul de gândire.

Marii clasici ai literaturii naționale, de la Eminescu la Creangă, de la Rebreanu la Blaga, nu au fost doar autori de opere literare, ci și creatori ai unei conștiințe naționale. Prin ei, limba, tradițiile și viziunea asupra lumii s-au fixat într-o formă durabilă, care ne ajută să ne recunoaștem ca popor. Totodată, prin schimbul de cărți între culturi, identitatea umană dobândește o dimensiune universală, bazată pe dialog și cunoaștere reciprocă.

Cartea este, așadar, mai mult decât o sursă de informație: este expresia identității umane, individuale și colective. Prin ea, omul se regăsește pe sine și își lasă moștenirea spirituală generațiilor viitoare. Într-o lume dominată de tehnologie, cartea rămâne un simbol al demnității și al permanenței spiritului uman.

Vali Șerban,
redactor-șef

Rolul bibliotecii și al cărților în educarea copilului

„Fiecare bibliotecă este o catedrală a speranței.”

Norman Cousins

Biblioteca este, prin definiție, un spațiu al cunoașterii, dar pentru un copil, ea poate deveni mult mai mult: un loc de descoperire, de visare, de formare. Biblioteca nu este doar un depozit de cărți, ci un **spațiu viu** care oferă acces la cunoaștere, la valori și la modele.

Mircea Eliade, în scrierile sale, sugera că lectura este o formă de **inițiere**: prin cărți, copilul trece din lumea cotidiană în tărâmurile spirituale și mitice, învățând despre sine și despre lume. În era digitală, în care informația este la un click distanță, biblioteca păstrează farmecul nemijlocit al contactului cu cartea, al liniștii și al reflecției. Pentru educația copilului, atât biblioteca, cât și cărțile joacă roluri esențiale, pe care niciun ecran nu le poate înlocui.

Biblioteca este locul unde copilul învață să iubească lectura, să exploreze domenii diverse și să-și cultive curiozitatea intelectuală. Spre deosebire de mediul formal al școlii, biblioteca oferă libertate de alegere și ritm personal de explorare.

Beneficiile frecventării bibliotecii includ:

- **Acces egal la educație** – indiferent de mediul socio-economic din care provine, orice copil are șansa de a citi gratuit.

- **Diversitate tematică** – copilul poate descoperi cărți din diferite domenii: literatură, știință, artă, mitologie, istorie, într-un mod natural și plăcut.

- **Activități educative** – bibliotecile moderne organizează ateliere de lectură, întâlniri cu autori, cluburi de carte, activități de storytelling sau educație media. În plus, biblioteca este și un **spațiu comunitar**, unde copilul învață reguli de comportament social (respectarea liniștii, îngrijirea cărților, răbdarea, colaborarea), contribuind astfel la dezvoltarea sa ca viitor cetățean responsabil.

Cartea este cel mai vechi și totodată cel mai durabil instrument educațional. Nu doar că transmite informații, ci construiește o relație afectivă între copil și învățare. Spre deosebire de conținutul online, adesea fragmentat și superficial, **cartea oferă coerență, profunzime și o experiență completă de învățare.**

- **Manualele** oferă cunoștințe de bază, dar cărțile de ficțiune, **enciclopediile, benzile desenate sau cărțile ilustrate** dezvoltă curiozitatea și învățarea autodirijată.

- Lectura cărților dezvoltă **răbdarea, atenția, perseverența și gândirea analitică** – competențe esențiale pentru succesul școlar și personal.

- Cărțile oferă modele pozitive, eroi memorabili, soluții creative, dând copilului încredere și inspirație.

Educarea copilului prin intermediul poveștilor - Poveștile au puterea de a transmite valori, norme și lecții de viață într-un mod accesibil și plăcut pentru copii. Prin intermediul personajelor și al întâmplărilor din cărți, copiii învață despre bine și rău, despre prietenie, curaj, onestitate sau compasiune. Lectura nu este doar o sursă de informații, ci și un mod subtil de educare morală și emoțională.

- **Părintele și educatorul – puntea dintre copil, carte și bibliotecă.** De cele mai multe ori, copilul nu ajunge singur la carte sau la bibliotecă. El are nevoie de un **model**, de un ghidaj blând și consecvent din partea adulților. Atât părinții, cât și cadrele didactice joacă un rol esențial în formarea relației copilului cu lectura:

- ducând copilul la bibliotecă încă de la grădiniță;

- oferindu-i exemple proprii de lectură;

- creând acasă un colț de citit cu cărți accesibile;

- colaborând cu bibliotecarii pentru alegerea lecturilor potrivite vârstei și intereselor copilului. Prin gesturi mici, dar constante, se construiește un atașament natural față de carte și lectură, care va însoți copilul toată viața.

Într-o societate în continuă schimbare, biblioteca rămâne un pilon al formării intelectuale și morale. Iar cartea – în forma ei clasică sau digitală – continuă să fie un aliat de nădejde în educarea copilului. Încurajând accesul liber la biblioteci și cultivând dragostea pentru cărți, deschidem drumul spre o generație mai educată, mai empatică și mai pregătită pentru provocările viitorului.

Elena Balog,

Manager Biblioteca Județeană “Ștefan Bănulescu” Ialomița

Personalitate ialomițeană:

Medicul Tiberiu Ghițescu

Ialomițeanul care, în anul 1953, alături de alți colegi chirurgi,
a realizat prima operație de stenoză mitrală din România

„Dă bolnavului știința și talentul tău, dar nu uita dragostea și compasiunea.”

Tiberiu Ghițescu

Tiberiu Ghițescu s-a născut în ianuarie 1913, la Slobozia, și a absolvit Facultatea de Medicină din București.

A fost medic al Spitalelor Eforiei Civile, apoi chirurg secundar și primar (1948). A activat la Laboratorul de Chirurgie Experimentală al Academiei Republicii Populare Române, unde a pus bazele chirurgiei cardiovasculare din țara noastră. În cadrul Clinicii II de Chirurgie din Cluj a obținut titlul de profesor universitar și docent (1964).

Este autor al numeroaselor lucrări de chirurgie generală, chirurgie cardiovasculară și chirurgie vasculară, publicând șase monografii de specialitate și două dedicate chirurgiei experimentale. Printre acestea se numără: Probleme de chirurgie, Urgențe vasculare, Urgențe cardiovasculare, Chirurgia anevrismelor, Chirurgul.

A participat la congrese internaționale de medicină în SUA, URSS, Mexic, Brazilia, Portugalia și Franța.

Ani îndelungați a realizat cercetare și chirurgie experimentală pe animale, împreună cu un colectiv de chirurgi, iar ulterior a efectuat operații pe cord (stenoză mitrală), coarctare de aortă, protezare de dacron a aortei terminale, autotransplant venos, precum și numeroase intervenții pe sistemul arterial și venos al membrilor pelvine, toracale și carotidiene.

A inventat *comisurotomul Ghițescu* și o pensă specială pentru întreruperea circulației carotidiene.

Printre realizările sale se numără:

- primul transplant renal pe câine (1951),
- prima operație de stenoză mitrală din România (1953, în colaborare cu prof. Nicolae Hortolomei),
- transplantul aortei abdominale,
- primele cateterisme cardiace în țară.

De asemenea, a scris peste 13 cărți, dintre care una de beletristică, intitulată *Chirurgul*. Pe coperta acesteia a notat:

„Când ai căpătat deprinderea să citești zilnic 1–2 ore de literatură medicală, petreci timpul în compania unui distins coleg din țară sau din străinătate, care te pune la curent cu un caz interesant, cu o metodă nouă.”

Dr. Tiberiu Ghițescu a decedat la 18 februarie 2010, la vârsta de 96 de ani.

După 1990, i-a fost restituit titlul de profesor, obținut prin concurs la Facultatea de Medicină din Cluj, în perioada în care activa la Spitalul Colțea. De asemenea, a obținut și titlul de academician, pe baza numeroaselor sale lucrări de specialitate, dintre care una (din anii '60) a primit Premiul Academiei Române.

Echipa medicală alături de care chirurgul slobozean Tiberiu Ghițescu a realizat prima operație de stenoză mitrală foto: chirurgia.ro

Bibliografie:

Personalități ialomițene. Dicționar, Ed. A II-a, Ed. Metamorfosi, Slobozia, 2023;

[https://adevarul.ro/stiri-locale/slobozia/pionierul-medicinii-cardio-vasculare-s-a-nascut-in-1601614.](https://adevarul.ro/stiri-locale/slobozia/pionierul-medicinii-cardio-vasculare-s-a-nascut-in-1601614.html)

html

<https://www.revistachirurgia.ro/pdfs/2011-5-689.pdf>

Vali Șerban,

documentarist Biblioteca Județeană "Ștefan Bănulescu" Ialomița

CRISTIAN GABRIEL MORARU:

Despre funcția civilizatorie a lecturii

Actul lecturii este un act gnoseologic vital pentru orice persoană educată și civilizată. Lectura asanează mlaștina ignoranței în care se zbat cel mai adesea indivizii din societatea română contemporană și nu numai, conducându-i spre un nivel superior de existență. Vorba scriitorului sud-american Vargas Llosa, „Trăim atâtea vieți câte cărți citim”.

Așa cum faci un duș pentru a-ți realiza igiena corporală, este o condiție sine qua non să citești ca să-ți realizezi igiena mentală. Când mă uit la tineretul contemporan care nu citește aproape deloc, ducând în felul acesta o viață semilarvară, fără niciun ideal, oricât de mărunț, care să-l anime, mă cuprinde, vorba poetului, „o tristețe iremediabilă”.

Pe de o parte, este și vina societății, care devine din ce în ce mai mult lipsită de modele, de personalități autentice, capabile să înrăurească în bine destinele acestor tineri care n-au deloc disciplina lecturii. Asistăm, din păcate, la manelizarea culturii, la denigrarea sau relativizarea valorilor clasice, ceea ce contribuie substanțial la realizarea unei culturi minore, inactuale, în care aproape nimeni nu-și mai poate desăvârși potențialul creator. Teleormăneanul Constantin Noica, de pildă, s-a poziționat magistral de partea culturii de elită sau de performanță, cum o numea acesta, și a criticat acerb lăutărismul, adică lipsa la intelectualii români a unei solide educații umaniste.

Pe de altă parte, cea mai mare parte a vinei pentru educația precară a tinerilor trebuie să și-o asume chiar ei, pentru că degeaba le pui tu o carte în mână și le oferi șansa de a accesa un viitor mai bun dacă nu există un minim efort volițional din partea lor. Este important, cu alte cuvinte, ca și aceștia să dovedească inteligența necesară pentru a-și hrăni mințile și cu altceva în afară de fructele viclenei social media. Pentru a fi smart cu adevărat, generația smartphone trebuie să deprindă bunul obicei de a mai pune mâna și pe o carte, măcar pentru a-și putea dezvolta abilitățile cognitive, dacă nu pentru altceva.

În primă instanță, lectură cultivă memoria tradiției culturale, permițând celui care citește să intre în contact cu acel modus cogitandi aparținând elitei intelectuale din diferite veacuri. Lucrul acesta nu poate să fie decât benefic pentru mintea încă necoaptă a tânărului care vrea să desăvârșească personalitatea sa. Întoarcerea la clasici, la textele fundamentale ale culturii universale îl obligă *volens-nolens* să acceseze un nou mod de a vedea lucrurile, îi permite, avant tout, să-și dezvolte gândirea și spiritul critic.

Cel care vrea să performeze în diferitele domenii ale cunoașterii trebuie să facă imperioase stagii de asceză în bibliotecă. Să-și disciplineze spiritul, să stea cel puțin 12 ore în sala de lectură a bibliotecii. Numai așa va reuși să-și construiască infrastructura intelectuală necesară mișcării cu suplețe în noosfera autentică. Restul e diletantism... Cititul nu îți asigură probabil confortul material, după care fuge toată lumea în ziua de astăzi, dar cel puțin destălenește buruienile din grădina minții, făcând-o luminoasă și înfloritoare.

Nici erudiția nu-i suficientă pentru a putea fi numit un intelectual rasat. E nevoie să deprinzi tainele artei de a pune în valoare cultura pe care o ai, prin germinarea de idei originale, care să influențeze catalitic spiritul public.

De asemenea, este foarte important să te afli în basmul aventurii tale de partea forțelor binelui, nu ale răului. Un geniu malefic este cu mult mai culpabil decât un simplu ignorant deoarece el dezvoltă în cadrul discursului său public o ideologie toxică, distructivă, negatoare a valorilor pe care le-a impus creștinismul încă de acum două mii de ani.

Lectura ghidată corespunzător este temelia oricărei educații umaniste creștine, inițiindu-l pe om în minunata ars vivendi intelligenter. Îi conferă, în consecință, liniștea lăuntrică, ce-l face netemător în fața furtunilor veacului și, deopotrivă, șansa creării unei civilizații superioare, deschise, care nu se recapitulează steril, ci, dimpotrivă, este deschizătoare de noi orizonturi spirituale.

Limba și unitatea neamului, străjuite în tinda bisericii străbune ortodoxe

În istoria poporului român, limba a fost nu doar instrument de comunicare, ci fibra identității colective, un „tezaur” așezat, de-a lungul veacurilor, la adăpostul tindei bisericii străbune. În lipsa unor instituții politice stabile, în vremuri de dominație străină sau fragmentare administrativă, Biserica Ortodoxă a funcționat ca principală „academie” a limbii și ca rețea comunitară care a conservat, a modelat și a propagat cuvântul românesc. Tiparnițele mănăstirești, cântările, catehismele, pravilele și școlile confesionale au țesut o infrastructură culturală și lingvistică care a însoțit poporul de la slujba duminicală la alfabetul abecedarului. Această lucrare discretă, dar neîntreruptă, explică de ce, la 1918, unitatea politică a găsit gata pregătită o unitate de limbă, stil și sensibilitate, o limbă ce trecea Carpații precum apele unui izvor sfânt al identității.

Rolul Bisericii în consolidarea limbii române se vede întâi în două dinamici complementare: traducerea din limbile de cult (slavonă și greacă) și instituirea tiparului în serviciul înțelegerii credincioșilor. Diaconul Coresi, „diaconul-tipograf” din a doua jumătate a secolului al XVI-lea, rămâne figura canonică a acestei mutații. Sosit din Țara Românească, Târgoviște la Brașov, în proximitatea Bisericii Sfântul Nicolae din Șcheii Brașovului—unde avea să se formeze o adevărată vatră de carte—Coresi tipărește între 1559 și 1583 cărți fundamentale: Tetraevangelul, Psaltirea, Liturghierul, Apostolul, „Întrebare creștinească” (catehism). Aceste volume, redactate în română cu alfabet chirilic, nu sunt simple reproducții, ci traduceri și adaptări care „înmănunchiază” graiurile locale într-un registru inteligibil mai larg. În jurul tiparniței lui Coresi se coagulează un program didactic implicit: slujba, citirea, deprinderea alfabetului și înțelegerea învățaturii de credință devin căi prin care limba se normalizează și se răspândește. Continuitatea unei limbi pe care o putem lesne înțelege încă din evul mediu, ne așază pe o treaptă înaltă și măgulitoare a unui neam cu o istorie zbuciumată, dar unitară în Duh și Adevăr. Astăzi, în contrateză, este aproape imposibil de a citi și înțelege un text scris într-o veche britanică sau lexic germanic arhaic.

Școala din Șcheii Brașovului—cunoscută drept „Prima Școală Românească”—este, în această privință, un laborator al limbii. Atestată de tradiție încă din secolul al XV-lea și legată organic de biserică, școala a asigurat alfabetizarea în română și slavonă, a produs copiiști și dascăli, a întreținut un circuit local al cărții. De aici, din „Schei”, manuscrise și tipărituri au iradiat spre sate și orașe, prin dascălii care erau deopotrivă cântăreți, învățători și păstrători ai memoriei. Învățătura de carte nu se oprea la pragul liturgic; ea se prelungea în practicile cotidiene, în registrele parohiale, în epistolografie, în pravilele care reglementau viața comunității. Astfel, Biserica a constituit prima „rețea școlară” cu acoperire regională, în care limba circula standardizându-se treptat.

În Moldova secolului al XVII-lea, Mitropolitul Dosoftei (1624–1693) întruchipează erudiția clericului-filolog care împacă fidelitatea față de tradiția bizantină cu nevoia pastorală a înțelegerii. „Psaltirea în versuri” (1673), capodoperă prin care textul psalmic e transpus în română cu finețe poetică, urmărește să aducă „dulceața” psalmilor la îndemâna credincioșilor. Tot Dosoftei promovează tipărirea în română a „Viei și petreacerei sfinților”, o sinaxă hagiografică monumentală, și a cărților de

rugăciune „pe-nțeleș”, consolidând un lexic religios românesc apt să susțină discursul omiletic și pietatea populară. Efectul lingvistic e dublu: pe de o parte, româna capătă instrumentarul terminologic al cultului; pe de altă parte, modelează stilistic limba literară, în care biblicul, retorica și vorbirea curentă se întâlnesc într-o frază echilibrată, cu ritm și „lege”. Se realizează deci trecerea graduală de la cult la cultură, într-un firesc absolut.

În Țara Românească, Antim Ivireanul (cca. 1650–1716) ridică tiparul la rang de strategie culturală de țară. Călugăr georgian ajuns mitropolit al Ungrovlahiei, Antim organizează tipografii la Snagov, București și Târgoviște, tipărind zeci de cărți în română, greacă și slavonă—de la „Didahii” (colecția de predici cu performanțe de stil rar atinse) la cărți de ritual (Liturghier, Evhologhion), la manuale și îndreptare. Programul său era limpede: introducerea românei ca limbă de cult, pe cât se putea, fără ruptura tradiției. Predicile lui, exemplare prin analogii, ritm și claritate, au fixat un registru al exprimării eclesiale care a coborât de pe amvon în conștiința comunității. Prin Antim, Biserica devine conștientă de rolul politic al limbii: nu propagandă, ci edificare; nu agresiune, ci formare a gustului și a rațiunii morale.

Tipografiile mănăstirești—Govora, Buzău, Râmnic, Iași, București—au dus mai departe această operă, iar pravilele (Pravila de la Govora, 1640; Îndreptarea legii, 1652) au introdus în spațiul juridic românesc terminologia necesară pentru a exprima norme, pedepse, drepturi, într-o limbă coerentă. Aici, Biserica media între tradiția bizantino-slavă și realitățile românești, sintetizând o limbă capabilă să traducă nu doar liturghia, ci și codul social.

Un alt șir de personalități ecleziastice ce au slujit limba română merită evocat pentru a întrege această frescă. Mitropolitul Varlaam al Moldovei (1585–1657) se numără printre marii ctitori ai limbii de cult, prin Cazania (1643), cunoscută și ca Carte românească de învățătură. Tipărită la Iași, această colecție de predici traduse și adaptate în românește a avut o circulație impresionantă, ajungând până în Transilvania și Maramureș. Ea a constituit nu doar o lucrare de teologie accesibilă, ci și un manual de limbă, modelând un stil omiletic clar și expresiv. La rândul său, Mitropolitul Simion Ștefan al Transilvaniei (1600–1656) a tipărit la Alba Iulia Noul Testament de la Bălgrad (1648), o lucrare capitală pentru unificarea limbii literare. Traducerea, inspirată de necesitatea ca poporul să audă „limbă pe înțelesul tuturor”, a fixat numeroase norme lexicale și gramaticale și a funcționat ca un „canon” lingvistic pentru generațiile următoare.

Un moment de referință în istoria limbii și a culturii române este tipărirea **Bibliei de la București (1688)**, cunoscută și sub numele de „Biblia lui Șerban Cantacuzino”. Realizată sub îndrumarea domnitorului Șerban Cantacuzino și cu implicarea directă a fratelui său, stolnicul Constantin Cantacuzino, această lucrare monumentală a fost prima traducere completă a Sfintei Scripturi în limba română. Traducerea s-a făcut printr-un efort colectiv al unor mari cărturari și ierarhi ai Bisericii, între care episcopul Mitrofan al Hușilor. Importanța Bibliei de la București depășește sfera religioasă: ea a fixat norme lingvistice, a dat coerență vocabularului teologic și a oferit un model de limbă literară pentru secolele următoare. În același timp, prin faptul că Sfânta Scriptură era pusă pe înțelesul poporului, Biserica Ortodoxă a afirmat rolul limbii române ca limbă de cult și de cultură, consolidând unitatea spirituală și identitară a neamului. Astfel, Biblia de la 1688 a devenit nu doar un monument de credință, ci și un argument puternic pentru maturitatea limbii române și pentru vocația sa de limbă națională.

În Transilvania și Banat, sub stăpânirea habsburgică și apoi în cadrul Imperiului Austro-Ungar (1867–1918), relația dintre limbă și Biserică a luat o miză de rezistență culturală. Politicile de maghiarizare și control confesional au făcut ca parohiile ortodoxe să devină adesea singurele spații în care româna se preda sistematic în școala confesională, iar tradiția era transmisă fără intermediar administrativ. În secolul al XVIII-lea, reorganizarea ierarhiei ortodoxe sub Mitropolia de la Karlowitz și afirmarea episcopilor de Arad și Caransebeș au dat o infrastructură instituțională acestei rezistențe pașnice. Mai târziu, în veacul al XIX-lea, Mitropolitul Andrei Șaguna la Sibiu (arhitect al „Statutului organic” al Bisericii Ortodoxe Ardelene, 1868) a legat indisolubil școala de parohie și tiparul de cateheză. Rețeaua de școli confesionale, manualele tipărite la Sibiu, Brașov, Arad, Caransebeș, cărțile de cântări și calendarele bisericești au menținut o limbă viu circulantă, în vreme ce în unele instituții de stat româna era marginalizată.

Trebuie situată aici și funcția cântării bisericești, o „universitate sonoră” a limbii. Psaltichia în română, treptat împlântată în secolele XVIII–XIX, a făcut ca sintaxa psalmică, vocativele, metafora biblică și ritmul retoric să devină obișnuință a urechii românului. Duminică de duminică, poporul „auzea” limba literară, cu topica, vocabularul și figurile ei. Omilia, cateheza și cântarea au fixat formule, proverbe sacralizate și o lexicologie a virtuților (blândețe, îndelungă-răbdare, dreptate, milos-tivire) care a irigat și discursul laic.

Un alt câștig esențial al Bisericii în raport cu limba a fost continuitatea scribală. Ucenicia copistului în cancelaria mănăstirii, transmiterea modelelor caligrafice, grija pentru corectura textului—toate au construit standarde tehnice fără de care tiparul nu ar fi putut produce ediții stabile. În această tradiție, trecerea de la alfabetul chirilic la cel latin în secolul al XIX-lea s-a făcut cu intermedierea oamenilor formați în școli confesionale, capabili să transcrie și să normeze. Continuitatea stilistică între cartea veche și proza pașoptistă—de la retorica biblică la patriotismul modern—nu este o întâmplare, ci efectul acestei „pedagogii lente” a limbii.

Dacă Diaconul Coresi, Dosoftei și Antim Ivireanul figurează ca repere canonice ale „nașterii” limbii române liturgice și literare, tot atât de necesară este menționarea instituțiilor laice coagulante, adesea în strânsă colaborare cu clerul: tipografiile urbane, presa bisericească, societățile de lectură, asociațiile culturale (în Ardeal și Banat, ASTRA) care au difuzat carte religioasă și manuale confesionale. Biserica a rămas însă „gazda” fundamentală: sala parohială, școala de lângă biserică, biblioteca mănăstirii, cancelaria episcopală, ambasaderele mobile ale cărților de slujbă purtate din sat în sat de preoți și cântăreți. În spațiile românești în care autoritatea politică era străină sau ostilă, această infrastructură a înlocuit lipsa unui stat-națiune, menținând o „patrie de hârtie” și „de glas”.

Transilvania și Banatul oferă și exemple de sinteză interculturală: tipăriturile românești au învățat din tehnica tipografică germană și maghiară; terminologiile juridice s-au modelat în dialog cu dreptul austriac; însă filtrul a fost cel parohial—„românirea” formelor prin uz comunitar. Chiar când o parte a elitelor a trecut la uniație în secolul al XVIII-lea, competiția confesională a încurajat, paradoxal, extinderea alfabetizării și multiplicarea tiparului în limba română. În tot acest timp, clerul ortodox a sprijinit formarea de învățători, a finanțat abonamente la calendare și a întreținut biblioteci parohiale, păstrând un public lector eterogen: preoți, țărani înstăriți, meșteșugari, târgoveți.

Un aspect adesea trecut cu vederea este pedagogia traducerii. A traduce cărțile de cult nu a însemnat doar echivalență lexicală, ci decizie teologică și filologică: ce termeni se păstrează (har, milă, mântuire), ce se adaptează (îndreptățire, pizmă), cum se așază topica pentru ca sensul să fie clar fără a pierde demnitatea stilului. Această „școală a alegerilor” a format traducători, revizori, corectori, oameni ai nuanței. Fără ea, modernitatea literară de secol XIX—de la cronicari târzii și până la pașoptiști—ar fi avut o bază mai firavă.

În fine, Biserica a oferit limbii române o retorică publică a coeziunii. Sărbătorile, predicile pentru „vremuri de restriște”, pastoralele la momente de cumpănă (războaie, molime, reforme) au dezvoltat un vocabular comun al solidarității și al responsabilității. În absența unei presei de masă până târziu, predica a funcționat ca „editorial” săptămânal, aducând în sat și în mahalale teme de discernământ moral și civic, într-o limbă accesibilă, dar fermă. De aceea, la 1848 și la 1918, când ideea națională s-a exprimat politic, ea a avut deja o formă verbală colectiv internalizată—o limbă capabilă să spună „noi” fără să exclame, să salute diversitatea fără a-și pierde miezul.

Concluzionând: fără Biserica Ortodoxă, limba română ar fi avut, probabil, o altă istorie—mai fragmentată, mai intermitentă, mai expusă dominațiilor contextuale. Sub ocrotirea tindei bisericii strămoșești, limba română a câștigat alfabet, livresc, voce și memorie. Diaconul Coresi a inaugurat „uzina” alfabetizării cărții românești primordiale; Dosoftei a dat poezie psalmului și lexic hagiografiei; Antim Ivireanul a făcut din tipar o politică culturală; Școala din Șcheii Brașovului a alfabetizat comunități întregi. În Ardeal și Banat, în confruntare cu presiuni imperiale, parohiile și școlile confesionale au ținut flacăra limbii aprinsă. Din această lucrare de veacuri s-a născut unitatea neamului—nu un miracol spontan, ci rodul unei dăinuiri în care cartea de slujbă, cântarea și abecedarul au lucrat, laolaltă, în tăcere și statornicie. Iar dacă astăzi vorbim despre normă, stil și literatură, o datorăm și lemnului tiparnițelor mănăstirești și pietrei reci a tindei bisericii care au străjuit, cu răbdare, nașterea și creșterea limbii române.

Din Zestrea Daciei

Notele muzicale europene

Influența poeziei și muzicii trace asupra culturii elene era recunoscută de cei mai mulți autori antici. Ei afirmă și că Orfeus, cel mai mare poet și cântăreț din străvechime, precum și discipolii săi, Musaios, Linos și Thamyras, erau Traci și că au servit drept model pentru însuși Homer.

Dar, ne mai spune același Strabon, nu numai poezia, ci și "muzica, privită atât ca melodie cât și ca ritm, cuprinzând în noțiunea ei și instrumentele, e socotită ca fiind de origine tracă și asiatică". Theopompus, în cartea XLVI-a a "Istoriilor" sale, scrie: "Geții cântă din citarele pe care le duc cu ei când se găsesc într-o solie". Și din lexiconul lui Ștefan Bizantinul aflăm că Geții "cântă din citare când merg în solie". Amănunte aflăm și de la Jordanes, care, citându-l pe Dion Chrysostomos, povestește de atacul lui Filip al II-lea, tatăl lui Alexandru cel Mare, asupra cetății Odessos, "care - spune istoricul got - era supusă Geților... de aici preoții Geților, aceia care se numesc cei cucernici, deschizând în grabă porțile și îmbrăcați în haine albe, i-au ieșit înainte cu chitare și au invocat prin cântece și prin rugăciuni pe zeii lor strămoșești să le fie favorabili și să-i alunge pe Macedoneni". Tot Jordanes mai scrie și de cântecele acelora dintre Geți care se numeau capillati.

Despre Geți Strabon scrie că femeile lor, la serbări, când aduceau jertfe zeilor, "loveau chimvalele". Mai aflăm, de la Pomponius Mela, că la Geți "înmormântările sunt prilej de sărbătoare și le cinstesc ca pe niște lucruri sfinte, prin cânt și joc". În "Despre animale", Claudius Aelianus, vorbind despre "Misii (Moesii) (din Pont, din partea de Miazăzi, care își au așezările lângă pământurile scytice (...) de lângă apele (râului) Axios (din vecinătatea cetății Tomis), scrie: "Localnicii povestesc în cântările lor că Medeea, fiica lui Aietes, a săvârșit, cu mâini nelegiuite, acea crimă împotriva fratelui ei Apsirtos. Într-adevăr, Misii cântă și această faimă nefericită a vrăjitoarei din Colchida, pe lângă alte isprăvi ale Grecilor".

În "Anale", Tacitus, vorbind despre luptele pe care le-a purtat Sabinus, guvernatorul Traciei, cu triburi de Traci care se retrăseseră în munți, scrie că "împotriva celor mai îndrăzneți, care se agitau înainte întăriturii cu cântece și dansuri războinice, după obiceiul neamului lor, el (Sabinus) trimise elita arcașilor".

În "Anabasis", Xenophon povestește cum se desfășura un banchet în lumea Tracilor, la curtea lui Seuthes, banchet la care a luat parte: "După ce s-au făcut libații și (Grecii) au cântat peanul, s-au ridicat mai întâi Tracii și au dansat, înarmați, în sunete de flaut. Ei făceau sărituri mari, cu agilitate, și

(totodată) se foloseau de cuțite. În cele din urmă, unul dintre dansatori se lovește de celălalt, în așa fel ca să li se pară tuturor că omul a fost străpuns, iar acesta cade cu dibăcie".

Tracii întrebuințau un fel de harpă cu 20 de corzi, numită magadis, precum și fluierul, flautul, buciul, cornul și trompeta. Naiul este menționat de Ovidius, în "Tristele": "Păstorul cântă din fluierul lui lipit cu smoală". Fluierul putea fi lucrat din os, lemn ori trestie. În cetatea de la Brad, județul Bacău, s-au descoperit trei fluieri de os,

Orfeus și iubita lui, Eurydice

fiecare cu câte un orificiu pe corp. La Pecica s-a descoperit un tub de os, foarte șlefuit, ornamentat la o extremitate cu un cerc incizat, care putea și el să fie un fluier. Fluier de os s-au mai descoperit și în așezările dacice de la Năieni, județul Buzău. Un fluier de os s-a descoperit și la Barboși, județul Galați, în așezarea de la Terighina.

Geto-Dacii au cunoscut și trompeta, foarte probabil din bronz, a cărei pâlnie se termina într-un cap de animal cu botul larg deschis. Astfel de instrumente sunt reprezentate pe Columna lui Traian, o dovadă certă oferind-o un muștiuc de bronz al unui instrument de suflat, descoperit în așezarea dacică de la Cărlomănești.

În aceste condiții, nu mai e de mirare că denumirile notelor muzicale europene provin din limba tracă, conținând totodată și mesaje mistice. Cele răsăritene, păstrate în cultul ortodox, sunt: PA, VU, GA, DI, KE, ZO, NI, PA. Mesajul este acesta: PAVU GADI KEZO NIPA. Traducerea: "Cei mai Vrednici vor găsi Cerul".

Lexic:

PAVU - "î nflăcărât; bătaios; viteaz; vrednic; slăvit; cinstit"; cf. rom. văpaie; vipie; pivă (arh.) "piuă"; babă; popă; puf "lamură; esență";

GADI - "perfect; foarte; cel mai"; cf. rom. gata; a găta; hăt; germ. Gott, engl. God "Dumnezeu; zeu";

KEZO - "a găsi; a afla"; cf. rom. a găsi; a ghici;

NIPA "cer; sfîntenie"; cf. slav. nebo, hitit. nepiș "cer;" alban. nef "naos".

Iată și notele moștenite de cultul catolic: DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI, DO. Mesajul este acesta: DORE MI FA SOL LA SIDO "Cel mai Vrednic să fie sol la Zei!".

Lexic:

DORE - "î nflăcărât; pătimaș; vrednic; harnic; viteaz"; cf. rom. a dori; dor; zor; a zori;

MI - "cel mai; peste"; cf. rom. mai (adv.); alban me "încă; mai";

FA - "a fi"; cf. rom. a fi; fie;

SOL - "sol; mesager"; cf. rom. sol; solie;

LA - "la"; cf. rom. la;

SIDO - "zeitate; domnie"; cf. rom. jude; latin. sedes "tron; jilt; sediu; bază; temelie"; alban. Zot "Dumnezeu; stăpân; domn". Această traducere este întărită și de relatările lui Theopompos și Ștefan Bizantinul, menționate mai sus, despre faptul că, mergând în solie, Geții cântau din citere, explicând, în același timp, și obiceiul trimiterii mesagerilor la Zalmoxis.

Nici 8, care este suma sunetelor gamelor din Răsăritul și Apusul Europei, nu este întâmplător, căci acest număr era sacru, referindu-se și la cei patru Arhangheli și cele patru Zâne, mai marii îngerilor din panteonul geto-dacic. Desigur, la acest număr sacru se referea și denumirea cetății dacice OPT-A-TIANA "Cei Opt Minunați; Cei Opt Fermecați; Cei Opt În-cântători"; cf. Diana - sora geamănă a zeului Apollon-Zalmoxis; rom. opt; taină; doină; a doini; Optași (loc.); latin. tonus "sunet; ton al unui instrument muzical".

Totodată, OPTA TIANA, care înseamnă și "Cu Opt Tonuri", lămurește muzicalitatea limbii trace, care era inteligibilă prin înălțimea sunetelor, un cuvânt putând avea sensuri diferite, uneori chiar opuse, după cum era rostit.

Așadar, în ciuda latinomanilor și a cenzorilor "corecți politic", este limpede că Tracii au influențat decisiv cultura antică și modernă a Europei, respectiv a lumii.

**Tracii ascultându-l pe Orfeus
cântând la liră**

Manifestări culturale în perioada aprilie - august 2025

Aniversări, comemorări, expoziții, evenimente. Concursuri.
Evenimente

1 aprilie

- Biblioteca vine la tine

Ziua Internațională a Păsărilor

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr 3 Slobozia

Descriere manifestare: Pe 1 aprilie, încă din anul 1906, este sărbătorită „Ziua Internațională a Păsărilor”. Cu zborul, cântecul și frumusețea lor ne încântă și ne inspiră. Într-o manieră adecvată vârstei lor, elevii clasei a V-a B, sub îndrumarea doamnei prof. Bordei Veronica Alina de la Școala Gimnazială Nr 3 Slobozia, au fost purtați într-o călătorie vizual-educativă, în lumea minunată a păsărilor. Au aflat despre unicitatea fiecărei păsări prezentate și au confecționat măști reprezentând diferite păsări.

Activitate organizată în parteneriat cu filiala bibliotecii.

Ziua Internațională a Cărții pentru Copii

Locul desfășurării: Secția de Împrumut pentru Copii

Descriere activitate: Grupa „Ursuleților” de la Grădinița cu Program Prolungit „Voinicelul” Slobozia, alături de doamnele educatoare, au sărbătorit la Secția de Împrumut Carte pentru Copii Ziua Internațională a Păsărilor (1 aprilie) și Ziua Internațională a Cărții pentru Copii (2 aprilie). Preșcolarii au răsfoit cărțile din bibliotecă, și-au satisfăcut curiozități cu privire la modul de împrumut și au vizionat filmul „Lebedele” de Hans Christian Andersen în Sala de Festivități.

2 aprilie

• Biblioteca vine la tine

„Carnavalul cu povești“

Locul desfășurării: Liceul de Arte „Ionel Perlea“ Slobozia

Descriere manifestare: Începând din anul 1967, cu ocazia aniversării scriitorului Hans Christian Andersen, la data de 2 aprilie, este celebrată „Ziua Internațională a Cărții pentru copii“ cu scopul de a insufla plăcerea de a citi și pentru îndreptarea atenției către cărțile pentru copii. Marcând această zi, elevii clasei pregătitoare C, sub îndrumarea doamnei prof.înv.primar State Amalia de la Liceul de Arte Ionel Perlea Slobozia, au dat viață personajelor prin punerea în scenă a „Carnavalului cu povești“.

Activitate organizată în parteneriat cu Filiala bibliotecii.

Lansare de carte Victoria Furcoiu - Bunica

Locul desfășurării: Sala de Spectacol a Centrului Cultural „Ionel Perlea” Slobozia

Descriere manifestare: Ziua Internațională a Cărții pentru Copii a fost celebrată printr-o serie de manifestări dedicate tinerilor cititori. Astfel, ne-am bucurat cu mic, cu mare, de prezența îndrăgitei scriitoare pentru copii: Victoria Furcoiu - Bunica.

Au participat elevii (ora 10.00):

- clasa I B, prof. Oancea Laura, Șc. Nr. 3 Slobozia;
- clasa I, prof. Giuvală Mariana, Liceul Pedagogic „Matei Basarab” Slobozia
- clasa a III- a D, prof. Voiteanu Gabriela, Șc. Nr. 2 ”Sf.Andrei” Slobozia;

(ora 11.30)

- clasa a III a B, prof. Curelea Elena
- clasa a IV-a, prof. Tutelcă Gina
- clasa a III- a și a IV- a, prof. Cârțumaru Andreea, Viorica Parpală și bibliotecar Urjumă Anișoara, Liceul Tehnologic „Înălțarea Domnului”, Structura „Gh. Lazăr”
- clasa a IV-a Liceul Teoretic „Paul Georgescu” Țândărei, însoțiți de doamnele bibliotecar.

7 aprilie

Lansări și prezentări de carte

Locul desfășurării: Sala Studio a Centrului Cultural „Ionel Perlea” Slobozia

Descriere manifestare: Dragostea față de locurile natale reprezintă numitorul comun al poezilor Ramona Muller din Ploiești și Gheorghe Vidican din Oradea care si-au prezentat la Slobozia cele mai recente volume de poezii, într-o apreciere critică a scriitorilor Ilie Comăniță și Șerban Codrin.

Lansările au prilejuit și reîntâlnirea unei generații a Liceului Teoretic din Urziceni, din care face parte soția poetului Gheorghe Vidican.

Cărțile sunt fluturi cu care zburăm prin propria minte!

Locul desfășurării: Secția de Împrumut pentru Copii

Descriere activitate: Cărțile sunt fluturi cu care zburăm prin propria minte!

Fluturașii clasei I Step by step, din cadrul Liceului Tehnologic “Înălțarea Domnului” din Slobozia, au descoperit la Biblioteca Județeană “Ștefan Bănuțescu” faptul că în cărți există mai multe comori decât în toate cuferele piraților, iar cititul este una dintre cele mai frumoase aventuri pe care le poți trăi.

8-10 aprilie

Săptămâna verde – la bibliotecă

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate (I): Sala de Festivități a bibliotecii a fost gazda unei activități educative la care au luat parte elevii clasei a VI-a D, Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia, coordonați de doamna prof. Bucur Andreea. Copiii au participat la o scurtă prezentare video despre scriitorul Ion Luca Caragiale, după care li s-au pus câteva întrebări legate de ceea ce au vizionat. Răspunsurile corecte au fost răsplătite cu câte un exemplar din Revista bibliotecii "Printre cărți". Întâlnirea a continuat cu vizionarea filmului "Jurnalul unui puști", peliculă ecranizată după volumele cu același nume, scrise de Jeff Kinney, pe care le găsiți la bibliotecă.

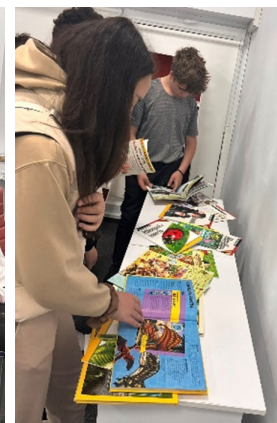
Descriere activitate (II): Elevii clasei a VI-a D, coordonați de doamna prof. Neagu Mirela de la Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia, au participat la o activitate încadrată în Programul "Săptămâna verde". Elevii au aflat despre cele mai mari păduri din lume, au descoperit volume pe care nu le știau, au vorbit despre cărțile pe care le-au citit și au vizitat secțiile de împrumut carte ale bibliotecii.

Descriere activitate (III): Elevii clasei a VI-a A, coordonați de doamna prof. Roibu Mirela de la Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia, au participat la discuții legate de bibliotecă și cărți, urmate de vizionarea filmului "Jurnalul unui puști", peliculă ecranizată după volumele cu același nume, scrise de Jeff Kinney.

Descriere activitate (IV): Întâlnirea cu elevii clasei a VI-a C, coordonați de cadrele didactice prof. Neață Gabriela și prof. Reghină Laurențiu de la Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia. Încadrată în Programul "Săptămâna verde", activitatea a avut ca scop sublinierea importanței mediului înconjurător, precum și metodele care ajută la protejarea acestuia. Copiii au vizionat un scurt film documentar intitulat "Sălbăticia din Carpați, bogăție pentru oameni", urmat de discuții libere despre ceea ce-au văzut, locurile pe care le-au vizitat și cărțile pe care le-au citit. În încheiere, cei prezenți s-au putut bucura de cărțile expuse în sală, răsfoindu-le, manifestându-și totodată dorința de a le împrumuta de la bibliotecă.

11 aprilie

Lansare de carte "Tărâmul zânelor"

Locul desfășurării: Biblioteca Orășenească "I.L. Caragiale" Țândărei

Descriere manifestare: Biblioteca Orășenească "I.L. Caragiale" Țândărei, în colaborare cu Biblioteca Județeană "Ștefan Bănulescu" Ialomița și Biblioteca Liceului Teoretic "Paul Georgescu" Țândărei, a organizat lansarea cărții "Tărâmul zânelor", autor Valentina Mihaela Ghinea.

23 aprilie

Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor. Ziua Bibliotecarului

Locul desfășurării: Sala Studio a Centrului Cultural „Ionel Perlea” Slobozia

Descriere manifestare: Cu ocazia Zilei Internaționale a Cărții și a Drepturilor de Autor și Zilei Bibliotecarului, Biblioteca Județeană "Ștefan Bănulescu" Ialomița a desfășurat evenimentul dedicat celui care iubește cărțile, care găsește întotdeauna acel limbaj de a comunica cu litera scrisă, cu oamenii - Bibliotecarul.

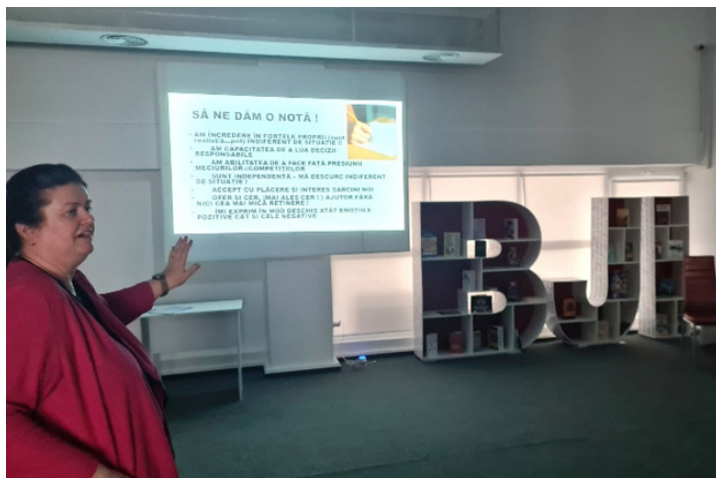
Invitați la eveniment au fost: Cleopatra Lorințiu - diplomat român, scriitor, Nadia Farcaș - editor la Editura Ecou Transilvan, Dragoș Adrian Neagu - președinte ANBPR, Romeo Aurelian Ilie - poet, publicist. În cadrul manifestării s-a lansat și revista bibliotecii "Printre Cărți", nr. 8, revistă culturală ce apare semestrial, cu sprijinul Consiliului Județean Ialomița. Momentul muzical a fost oferit de prof. Corneliu Popescu.

29 aprilie

Training „Handbalul, între provocări și bucuria succesului”

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” a fost gazda echipei Junioare 1 CSM Slobozia. Am oferit un altfel de „teren” tinerelor handbaliste antrenate de doamna Adina Cârligeanu, handbaliste care vor evolua în curând în Turneul Final Speranță pentru locurile 9-16. Și noi sperăm să le fie de folos trainingul „Handbalul, între provocări și bucuria succesului”, dar și workshop-ul „Anxietatea precompetițională- cauze și soluții”, susținute de dna Dorina Sandu, consilier pentru dezvoltare personală și sportivă.

30 aprilie **Ziua Internațională a Cărții**

Locul desfășurării: Grădinița cu Program Prolungit „Junior” Slobozia

Descriere manifestare: La Grădinița cu Program Prolungit „Junior” din Slobozia am sărbătorit alături de copii Ziua Mondială a Cărții.

Doamna director Popa Daniela a prezentat și a lecturat micuților povestea „Paștele în satul bunicii” și „Povestea bufniței”. Pe măsuțe au fost expuse cărțile realizate de preșcolari, îndrumați de cadrele didactice implicate, sub coordonarea doamnei Mihaela Diancof. De asemenea, celor prezenți le-a fost prezentat cel mai recent număr al revistei bibliotecii “Printre cărți” și volumul “Viața e un caiet cu lecții”, autor Vali Șerban. Astfel, ne-am bucurat împreună de poveștile cărților și-ale copilăriei.

9 mai **PAȘI ÎN ISTORIE – 9 MAI, triplă semnificație istorică**

Locul desfășurării: Clubul Pensionarilor „Răsărit în Amurg” Slobozia

Descriere manifestare: Momente pline de emoție la Clubul Pensionarilor „Răsărit în Amurg” Slobozia! Ziua de 9 MAI, zi cu mai multe semnificații istorice pentru România și Vechiul Continent, a fost sărbătorită printr-un eveniment de suflet organizat în parteneriat de Muzeul Județean Ialomița și Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” Ialomița. Programul manifestării a cuprins prezentarea unui videodocumentar și a unui material despre eroii ialomițeni din cel de-Al Doilea Război Mondial (Muzeul Județean Ialomița) și un minivernisaj de expoziție de carte dedicată Zilei Europei (Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” Ialomița).

„Europa suntem noi”

Locul desfășurării: Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia

Descriere manifestare: 9 mai 2025, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia, în parteneriat cu Biblioteca Județeană Ștefan Banulescu Ialomita, a organizat Concursul interregional, din cadrul proiectului educațional interregional EUROPA SUNTEM NOI.

Activitatea s-a concretizat prin machete și desene realizate de elevii școlilor din județ, respectiv Școala Gimnazială „George Vâlsan” Amara, Liceul Pedagogic „Matei Basarab” Slobozia și Colegiului Național „Mihai Viteazul” Slobozia. Scopul acestui concurs este de a marca Ziua Europei, unirea pentru diversitate, toleranța față de semeni, multiculturalitatea, cultivând spiritul civic, implicarea în comunitate, dar și la nivel național și internațional

12 mai

Instituții publice - Biblioteca

Locul desfășurării: Secția de Împrumut pentru Copii

Descriere eveniment: La Secția de Împrumut Carte pentru Copii ne-am bucurat de prezența preșcolarilor de la Grădinița cu Program Prelungit „Junior” Slobozia, însoțiți de doamna prof. Gabi Furcoi. Copiii au recunoscut personajele din cărțile prezentate și au aflat informații despre meseria de bibliotecar.

15 mai

Sportul și lectura Secția de Împrumut pentru Adulți

Descriere activitate: Sportul și voia bună și-au dat mâna pe data de 15 mai, pentru junioarele echipei de handbal ale Unirii Slobozia, sub coordonarea antrenorei Adina Cârligeanu. Cu plecare din fața stadionului Unirii Slobozia, tinerele sportive, în periplul lor de cunoaștere, s-au abătut și prin Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu”. Sportul și lectura și-au dat mâna pentru prietenie în tot ceea ce înseamnă legăturile dintre oameni.

16 mai

Ziua Internațională a Sportului

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr 3 Slobozia

Descriere manifestare: 18 mai - Ziua Internațională a Sportului.

„Mens sana in corpore sano” este deviza sportului, deviză pe care au aplicat-o și elevii clasei a IV-a D, sub îndrumarea domnului profesor de sport Oprea Daniel de la Școala Gimnazială Nr 3 Slobozia . Mișcarea fizică în aer liber sau într-o sală de sport, fie și numai pentru câteva ore pe săptămână, îmbunătățește randamentul intelectual și redă tonusul fiecăruia dintre noi. Pe lângă dezvoltarea abilităților sportive, practicarea sportului are un impact pozitiv asupra dezvoltării personale a copiilor.

17 mai

Comemorare - 103 ani de la nașterea lui Ion Ghelu Destelnica

Locul desfășurării: Biblioteca “Ion Ghelu Destelnica” Stelnica

Descriere manifestare: comemorarea a 103 ani de la nașterea lui Ion Ghelu Destelnica- scriitor, regizor, actor și profesor de teatru(n. 7 mai 1922, Stelnica, Ialomița – d.17 decembrie 2001, Bacău).

Invitații au evocat personalitatea lui Ion Ghelu Destelnica, după care a urmat o sesiune de lectură din creațiile proprii ale scriitorilor prezenți (Florin Ciocea, Dobre Gheorghe, Florentina Loredana Dalian, Vali Șerban, Mihai Ciobanu și Mircea Dumitrescu).

21 mai

„Prietenie...pe o...sfoară”

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere manifestare: Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” Ialomița s-a alăturat la cea de-a 13 ediție a Parteneriatului Educațional Internațional „Prietenie ... pe o ... sfoară ...”, inițiat de Biblioteca Județeană „George Barițiu” Brașov. Tema propusă pentru acest an este dedicată celebrării operei IOANEI PÂRVULESCU („Invizibili”).

Elevii clasei a III-a D, însoțiți de doamna Voiteanu Gabriela de la Școala Gimnazială „Sf. Andrei” Slobozia, au participat la program colorând fiecare câte un desen din cartea prezentată.

27 mai

Concursul Național de Creație Literară „Ștefan Bănulescu”

Locul desfășurării: Sala Studio

Descriere manifestare: omagierea marelui scriitor ialomițean, Ștefan Bănulescu, de la a cărui trecere în eternitate s-au împlinit 27 de ani, pe 25 mai.

Manifestarea a cuprins: prezentarea volumului “Cartea de la Metopolis, parte a tetralogiei “Cartea Milionarului - susținută de doamna prof. Tărăcilă Mariana; evocarea personalității patronului spiritual al Bibliotecii Județene Ialomița: Ștefan Bănulescu, prezentare realizată de bibliotecar Florea Ecaterina; relatarea detaliilor cu privire la organizarea și desfășurarea Concursului Național de Creație literară ”Ștefan Bănulescu” - Vali Șerban, documentarist, secretar al comisiei de concurs; festivitatea de premiere a Concursului Național de Creație literară ”Ștefan Bănulescu”, ediția a V-a 2025.

28 mai

„Prietenie...pe o...sfoară”

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: Elevii clasei a IV-a, alături de dna prof. Tutelcă Gina de la Școala Gimnazială Nr.3 Slobozia, au participat la Parteneriatul Educațional Internațional „Prietenie...pe o ...sfoară” 2025, la cea de-a 13-a ediție.

„...Copiii iau lumea în serios. Râsul lor nu e mai puțin serios decât plânsul. Viața lor e încăpătoare, lumea lor e nesfârșită. Am decupat aici o filă din ea.” (Ioana Pârvulescu)

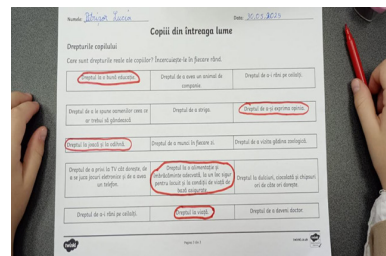

30 mai

„Zâmbet de copil”

Locul desfășurării: Filiala MB 20 a bibliotecii

Descriere activitate: 1 iunie este cel mai bun prilej de a sărbători copilăria și copiii. „Zâmbet de copil” a fost activitatea susținută de elevii clasei a II-a A, sub îndrumarea doamnei prof. învă. primar Moga Iuliana de la Liceul de Arte Io-nel Perlea Slobozia. Copiii au susținut un recital de cântece și poezii, au aflat despre drepturile copilului, au completat rebus cu tematica zilei, au realizat fișe cu „Portretul meu de Ziua Copilului” și o expoziție cu felicitări.

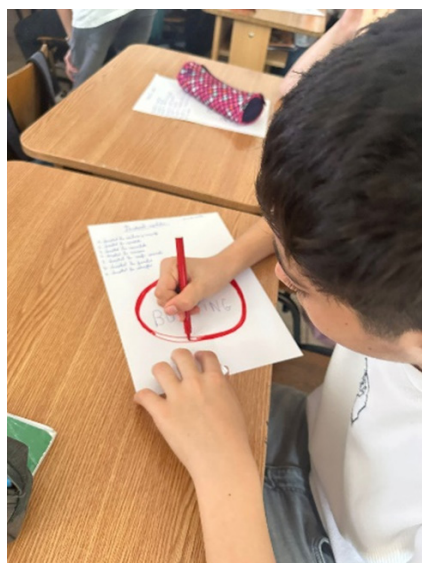

3 iunie

„Drepturile copilului”

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.3, Slobozia

Descriere manifestare: Fiecare copil are dreptul la viață, educație, la o dezvoltare armonioasă și la viață de familie! Copiii au nevoie de drepturi speciale deoarece trebuie să li se asigure o protecție aparte, de care adulții nu au nevoie. Copiii depind de oamenii din jurul lor, pe parcursul copilăriei. Elevii clasei a IV-a B, alături de doamna prof. Bordei Veronica Alina de la Școala Gimnazială Nr. 3 Slobozia, au aflat despre cele patruzeci și două de drepturi ale copilului, despre importanța și respectarea lor.

6 iunie

„Barbu Catargiu - 163 de ani de la asasinare”

Locul desfășurării: Clubul Seniorilor ”Răsărit în Amurg”, Slobozia

Descriere eveniment: Muzeul Județean Ialomița împreună cu Biblioteca Județeană ”Ștefan Bănuțescu” au comemorat la Clubul Seniorilor ”Răsărit în Amurg”, Slobozia, 163 de ani de la asasinarea întâiului prim-ministru al României - Barbu Catargiu (26 octombrie 1807- 8 iunie 1862). Despre tragicul eveniment de la vremea respectivă, Mihai Eminescu spunea: “amărăciunea că omorul lui Barbu Catargiu a rămas nepedepsit și că a murit asasinat pentru că a reprezentat tradiția în partea ei cea sănătoasă față cu înnoiturile descreierate!”

„Prietenie... pe o... sfoară”

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: Elevii clasei a III-a B, coordonați de doamna prof. Elena Curelea de la Școala Gimnazială „Sf. Andrei” Slobozia, au colorat desenele din povestea „Invizibili” de Ioana Pârvulescu. Activitatea s-a încadrat în Proiectul Internațional Educațional „Prietenie...pe o...sfoară”, 2025.

„Banda mea desenată”

Locul desfășurării: Filiala MB 20 a bibliotecii

Descriere activitate: Benzile desenate pentru copii au un rol precis în a le dezvolta imaginația, dar și logica și limbajul, prin asocierea dintre cuvinte și este o variantă ideală a zilelor noastre de a-i lua din fața laptopului sau a telefonului.

Au participat elevii clasei I C, însoțiți de doamnele profesoare Botoșaru Mihaela și Ioan Mihaela de la Liceul de Arte Ionel Perlea Slobozia. Aceștia au realizat fișe de lucru după cartea cu benzi desenate Lumea magică a lui Puf și au creat două benzi desenate cu cuvinte simple, după imaginile: Picături de veselie și Căldură mare.

10 iunie

„În lumea basmelor lui Petre Ispirescu”

Locul desfășurării: Filiala MB 20 a bibliotecii

Descriere activitate: „În lumea basmelor lui Petre Ispirescu” a fost activitatea susținută vineri, 7 iunie, de elevii clasei a II-a D, sub îndrumarea doamnei prof. Moroianu Marioara de la Liceul de Arte Ionel Perlea Slobozia. Copiii au intrat în contact cu cărțile scrise de Petre Ispirescu, au citit biografia scriitorului și au realizat o fișă cu tema „O poveste cu final scris de tine”.

13 iunie

Expoziția de portrete a marelui poet Mihai Eminescu

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere manifestare: omagiere Mihai Eminescu

La propunerea Filialei Prahova a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, la bibliotecă s-a organizat expoziția de portrete ale lui Mihai Eminescu, realizate de mari artiști din diverse țări. La manifestare s-au alăturat elevi ai Liceului Pedagogic „Matei Basarab” Slobozia și persoane vârstnice de la Clubul Seniorilor pentru a admira colecția expusă.

”Conacul Bolomey ca spațiu cultural - între memorie, istorie și creație”

Locul desfășurării: Conacul Bolomey, comuna Cosâmbești

Descriere manifestare: ”Conacul Bolomey ca spațiu cultural - între memorie, istorie și creație. Invitatul, Prof. Dr. Valentin Gheorghe, a susținut prezentarea cu titlul ”Printre ziduri boierești. O călătorie în timp la Conacul Bolomey” - o incursiune captivantă în trecutul conacului, presărată cu povești și reflecții asupra locului.

Alături de domnul profesor au fost prezenți și doi elevi de la Liceul Teoretic "Carol I" Fetești, Comus Denis și Manea Mircea, tineri implicați și pasionați, care au completat prin prezența lor acest moment de conectare între generații.

Un alt moment aparte l-a constituit Expoziția și atelierul de cusături realizat de grupul de doamne din localitatea ialomițeană Mihail Kogălniceanu, coordonate cu pricepere de doamna bibliotecar Mădălina Moroianu – o reîntoarcere autentică la valorile comunității și la meșteșugurile de altădată.

27 iunie

Vizită la bibliotecă

Locul desfășurării: Filiala MB 20 a bibliotecii

Descriere manifestare: O vizită la bibliotecă este întotdeauna o încântare.... chiar dacă suntem în vacanță. Copiii de la Day Studio After School, însoțiți de doamna prof. Moga Iuliana, au citit, s-au jucat și au interpretat jocuri de logică și cultură generală : „Gândește și numește” și “Numește trei lucruri...”

1 iulie

Deschiderea Clubului de Vacanță

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere manifestare: deschiderea Clubului de Vacanță

Copiii prezenți au făcut cunoștință unii cu ceilalți, s-au întâlnit cu

Minnie și Mickey , s-au bucurat de jocuri, de lectură (Nuielușa de alun) și de multă distracție. Cu ajutorul imaginației și al creativității au creionat benzi desenate pe care le-am unit într-un puzzle pentru a concepe o poveste.

3 iulie

Magia jocului în lumea poveștilor

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: O nouă zi plină de culoare și imaginație la Clubul de Vacanță.

- Jocuri, povești, lectură

8 iulie

Tablouri personalizate

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere eveniment: La cea de-a treia activitate din cadrul Clubului de Vacanță, copiii prezenți au realizat tablouri, iar rezultatele au fost spectaculoase - pline de culoare și imaginație.

10 iulie

O aventură neobișnuită

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: „O aventură neobișnuită” este titlul poveștii desfășurată la Clubul de Vacanță. După o serie de jocuri, ghicitori și provocări, dansul a fost cel care a stimulat energia copiilor, pregătindu-i pentru ultima parte a activității unde au pictat conuri multicolore.

15 iulie

Vizionare de film

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere eveniment: Copiii prezenți la Clubul de Vacanță au vizionat filmul animat Fratele Urs, au răspuns la ghicitori după care au realizat coliere din paste și biluțe.

17 iulie

Cartea preferată

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: Copiii au ales astăzi la activitatea Clubului de Vacanță să citească fiecare cartea preferată de la Secția de Împrumut pentru Copii. Ne-am jucat împreună jocul de cuvinte „Fazan”, apoi am realizat și pictat floricele, fluturași și inimioare din role de carton. „Jurnalul unui puști” - cartea și câteva secvențe din film, a fost dorința cea mai mare a copiilor prezenți.

22 iulie

Culoare, jocuri și povești

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: O nouă zi la Clubul de vacanță cu multă culoare, jocuri și povești.

- Povestea lui „Tom Degețel
- Informații și curiozități despre speciile de dinozauri
- Jocuri
- Picturi realizate cu tehnica Ebru

24 iulie

„Mimează, desenează, explorează”

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: Clubul de vacanță.

„Mimează, desenează, modelează” - un joc ce ne aduce de fiecare dată zâmbetul pe buze, urmat de povestea „Bucle Aurii și cei trei ursuleți”, iar la final de activitate copiii explorat din nou tehnica Ebru.

29 iulie

Jocuri în aer liber

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: jouri și joacă în aer liber la Clubul de vacanță.

31 iulie

Închiderea Clubului de Vacanță

Locul desfășurării: Sala de Festivități

Descriere activitate: ultima activitate a Clubului de Vacanță.

- o zi minunată cu multă distracție (dansuri, cântece, baloane și multe jocuri). Bucuria cea mai mare a copiilor au fost prezența mascotelor: - ursul alb gigant, Mickey & Minnie Mouse, mașina de baloane de săpun și alte accesorii de petrecere.

20 august **„Povestea Bribanocului”-** **concert de muzică tradițională și lansare de carte**

Locul desfășurării: Conacul Bolomey

Descriere manifestare: Pe data de 20 august 2025, la Conacul Bolomey din Cosâmbești, a avut loc evenimentul cultural intitulat „Povestea Bribanocului”- concert de muzică tradițională și lansare de carte, susținut de interpreta Doina Lavric Parghel și actrița Simona Mihăescu.

Manifestarea a fost organizată de Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” Ialomița, cu sprijinul Consiliului Județean Ialomița, și a adus în prim-plan memoria vie a satului, transpusă în povești și cântec. Cartea „Povestea Bribanocului” a fost adunată din memoria orală a satului, culeasă, cântată și povestită de Doina Lavric Parghel și Simona Mihăescu. Volumul reconstituie fragmente din universul tradițional românesc, readucând la lumină credințe, întâmplări și obiceiuri.

BISERICA DE LEMN „SF. NICOLAE” din Slobozia

Biserica de lemn ”Sf. Nicolae” sau Biserica de la Poiana de Jos este un document original și autentic de istorie și arhitectură (înscris pe **Lista monumentelor istorice la poziția II-II-m-A-14075**), un document istoric viu, satele cu biserici din lemn încadrându-se în fondul de bază al așezărilor rurale românești de tip adunat, caracterizat prin stabilitate.

Documentele care vorbesc de începuturile ei sunt relativ confuze. Cert este că la Poiana de Jos, pe o moșie megieșească, locuită de moșneni, documentele atestă la 1737, prezența Bisericii cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae”, „de vârghee (de stejar) învălăită în șindrilă veche”. (Radu CREȚEANU, *Bisericiile de lemn din Muntenia*, Ed. Meridiane, București, 1968). Lemnul, lucrat din bardă și secure, va fi fost adus din „codru surd” de stejar aflat pe hotarul satului. Dar, există și ipoteza că biserica ar fi fost adusă pe bucăți din depresiunea Voineasa (Vâlcea) și montată la Poiana.

În 1775 este menționată documentar înființarea aici a unei școli cu doi preoți și un dascăl.

În lucrarea sa, „*Un sat de foști moșneni în Câmpia Românească: Poiana de lângă Ialomița*” (în *Sociologie Românească*, A III, 7-3, 1938), învățătorul Mircea STĂNCESCU (membru în echipele savantului Dimitrie Gusti) scria că la biserică „*nu se mai slujește de 40 de ani*”.

Aproape definitiv abandonată, în anii '50, sătenii au refăcut acoperișul frânt de furtună. De la biserică au fost înstrăinate însă ușile de la catapeteasmă, icoanele, cărțile vechi, clopotul...

În anul 1979, dl Răzvan CIUCĂ, director pe atunci la Muzeul Județean Ialomița (ajutat material de Consiliul Popular al Județului Ialomița și consiliat de arh. dr. Andrei PĂNOIU), reface la Poiana de

Sus acest impresionant document de arhitectură veche țărănească. Biserica a rămas în continuare în conservare, dar în anul 2000, tot prin osteneala dlui Răzvan CIUCĂ, a colaboratorilor săi de la Muzeul Național al Agriculturii, cu binecuvântarea P.S. dr. Damaschin CORAVU, și sprijinul material al Episcopiei Sloboziei și Călărașilor și al Consiliului Județean Ialomița, președinte Gheorghe SAVU, și al altor oameni cu credință în Dumnezeu și cu respect pentru istorie, Biserica de la Poiana a fost strămutată lângă Muzeul Național al Agriculturii din România. Strămutarea bisericii a fost realizată de o echipă de meșteri din Maramureș (staroste Gavrilă COCEAN), conservarea fiind asigurată de restauratorii muzeului. În duminica de 17 decembrie 2000, ora 09.00, la Slobozia, s-a ivit o nouă parohie: “BUNA VES-TIRE”. Cu binecuvântarea P.S. dr. Damaschin CORAVU, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, a fost numit primul preot paroh, Dragoș Gabriel STANCIU. Acestuia i s-a mai alăturat și al doilea preot paroh, Roman PĂUN.

Tehnica folosită pentru construcția bisericii este, oarecum, surprinzătoare pentru zona Mun-

teniei. Colectivitățile de câmpie au avut biserici construite din nulele împletite, prinse într-un cadru de furci înfipite în pământ (sistem Fachwerk), în timp ce Biserica "Sf. Nicolae" este construită în sistem Blockbau: pereții sunt alcătuiți din cinci "blăni" (bârne) de stejar suprapuse orizontal și îmbinate la capete în "țincuri" (cheotori). Cioplirea și îmbinarea "blănilor" s-au făcut cu barda și cu securea. Sub streșină, capetele grinzelor transversale (fixate pe bârnele orizontale prin plătuială și chertătură) și căpriorii prelunși în afară, formează un sistem de susținere care are și un efect decorativ. Acoperișul din șindrilă este unic pentru toată clădirea, cu excepția turnului.

Planul bisericii s-a păstrat intact: navă dreptunghiulară alungită (L- 16,10m, l- 6,30 m), continuată cu o absidă (incinta altarului) cu patru laturi dispuse într-un contur semicircular. Intrarea se face printr-un pridvor deschis, continuat cu pronaosul (tinda femeilor), naosul și altarul cu o mică fereastră dispusă în axul bisericii. Inițial, pronaosul era despărțit de naos printr-un perete de scânduri (azi, se păstrează doar martorii). Bolta naosului și a altarului are formă semicilindrică, sprijinită pe arcuri-nervuri și tăvănită cu scânduri de brad. Pronaosul și altarul aveau inițial dușumele din scânduri, în timp ce naosul era pardosit cu dale șlefuite de formă pătrată. După strămutare, întreaga pardoseală a fost refăcută, dalele de piatră păstrându-se doar în fața catapeteasmei (solea). Ușile Împărătești datează de la începuturile bisericii și au fost recuperate prin bunăvoința Pr. Stavrofor Nifon PETRUȘ de la Fundata. Principalul element decorativ al bisericii îl constituie brâul în torsadă ("Funia"/ "Sânul lui Avraam"/ "Veșnicia"), sculptat de-a lungul "blăni" mediane, continuitatea acestuia fiind întreruptă de ferestre și de absida altarului. Pridvorul are șase stâlpi cu capiteli sculptate și arcade în accolade la grinzi. Portalul ușii de la intrare este ornamentat cu ancadrame și o cruce, incizate. Elemente decorative, discrete prin simplitatea lor, se întâlnesc și la strane (refăcute aproape în totalitate), proscomidiar și masa Sfântului Altar. Mobilierul (axionița, iconostasul) se pare că aparține secolului al XIX-lea. Sfânta Masă, susținută de patru stâlpi, închipuind pe cei patru evangheliști, are elemente decorative feudale sculptate. Icoanele sunt pictate pe lemn și datează din secolul al XIX-lea, unele dintre ele aparținând chiar Bisericii de lemn "Sf. Nicolae", altele fiind primite prin donație sau cumpărate.

De la 1737 (1747?) datează lespeda de mormânt (L-1.56 m, l-0,81 m) din pridvor, ce aparține boierului Răducan TÂRCĂ, ctitorul bisericii și pe care se poate citi înscrisul cioplit: "*Supt această piatră odihnesc oasele robi lui Dumnezeu Chirca Stana Dragomirri Zavta Dumitrașco Petco Gheorghe Tudorache Dobra Maria Tudoria și copii Voica Păunia Dragomir Dumitrașco Velica Maria Tudora Stan Pena Matei Radaicucea Dumitra Dobra Zamfira Ivan Zaharia Pavel 1737*".

Pe platou, în fața bisericii, se află două cruci de piatră. Prima (H – 1.66 m, l-0,66 m) este datată 1889 și se pare că a aparținut unuia dintre ultimii preoți care au slujit la Biserica "Sf. Nicolae". Este cioplită în tehnica meplat, cu un text inscripționat în limba română (cu caractere chirilice), cu numele celor care au ridicat crucea și simbolurile: pasărea sufletului (Sfântul Duh), biserica cu trei turle, brazi îmbrățișați și soarele în gastră. Cealaltă cruce, datată 1877 (H- 0,81m, l- 0,44m), este realizată în aceeași tehnică, purtând simbolurile: crucea, pasărea sufletului (Sfântul Duh), Serafim.

Bolta bisericii a fost pictată în anul 2001 de către artistul Ion NICODIM, în tehnica ulei pe pânză. La intrarea în naos este înfățișată scena Euharistiei, bolta este pictată cu cruci din spice de grâu, iar

deasupra Sfântului Altar este pictată Maica Domnului, îmbrăcată în ie românească, cu pruncul Iisus Hristos în brațe. Tot Ion NICODIM este autorul candelabrului de lemn din naos, ce înfățișează Heruvimi ținând în mâini făclii.

În primăvara anului 2004, au fost înlocuiți stâlpii care cadrează intrarea pridvorului. Icoanele din registrele superioare ale actualei catapetesme sunt realizate de pictorul Ion GRIGORESCU în anul 2003, prin contribuția enoriașilor și a familiei Alecu PANĂ (Zürich-Elveția). Tot Ion GRIGORESCU a pictat ușile diaconești și prăznicarele.

Alte podoabe de preț întregesc patrimoniul bisericii (potire, candelă, cădelnițe, cărți vechi etc.). Tetrapodul (analog) provine de la Biserica din Buiești, jud. Ialomița. Cu acesta a slujit Sfântul Calinic de la Cernica. Covoarele și ștergarele au fost donate de enoriași.

În vecinătatea bisericii se află un colac de puț din piatră (1853), cu inscripție în chirilică, sculptată în meplat: “S-AU RIDICAT CU CHELTUIALA LUI ARON NEDELCOVICI”, precum și o gură de puț (1937) cu inscripția: “GH. TACHE 1937 C. TRIFU – METELEU”. Colacii provin din com. Balaciu, jud. Ialomița.

În anul 2019, Consiliul Județean Ialomița a semnat contractual de finanțare pentru proiectul: **Restaurare și conservare Biserica de lemn „Sf. Nicolae” din municipiul Slobozia, județul Ialomița, COD SMIS 116941**, în cadrul apelului de proiecte Programului Operațional Regional 2014-2020 / Axa prioritară 5 – Îmbunătățirea mediului urban și conservarea, protecția și valorificarea durabilă a patrimoniului cultural / Prioritatea de investiții 5.1 – Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului natural și cultural Apel de proiecte: POR/2017/5/5.1/SUERD/1, Apel de proiecte

dedicat sprijinirii obiectivelor Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării în ce privește Aria prioritară 3 a SUERD “Promovarea culturii și a turismului, a contactelor directe între oameni. Obiectivul general al proiectului a fost: “Conservarea, protejarea, promovarea și valorificarea patrimoniului cultural al județului Ialomița prin realizarea de investiții specifice pentru restaurarea și conservarea Bisericii de Lemn „Sf. Nicolae” din municipiul Slobozia”. Lucrările au fost încheiate în anul 2023. În următorii 5

ani, vor fi urmate recomandările de utilizare întreținere stipulate în *Programul de urmărire specială a comportării în exploatare și a întreținerii în timp-post recepție (24/0/2023) execuție conservare restaurare 2023*, privind monitorizarea ambiectului și curățenia din interiorul și exteriorul monumentului conform graficului recomandat.

Biserica de lemn “Sf. Nicolae” asigură toate serviciile religioase pentru Parohia „Buna Vestire”, devenind un important reper religios și cultural al județului Ialomița, pe care vă invităm să-l vizitați!

Petre-Filip Magdalena, muzeograf M.N.A.

Pisania (cioplită în lemn) a fost făcută de artistul Gabriel MANOLE.

„Mi-a plăcut la nebunie venirea la Slobozia, în zona asta care e așa de frumoasă și de misterioasă, cum bine a desenat-o Ștefan Bănuțescu”

Interviu cu doamna Cleopatra Lorințiu, poetă, prozatoare și diplomat

1. Stimată doamnă, Cleopatra Lorințiu, sunteți o scriitoare prolifică și renumită, de-a lungul carierei dumneavoastră publicând peste douăzeci de volume de poeme, romane, proză scurtă, eseuri, memorialistică, interviuri și literatură pentru copii. În care dintre aceste ramuri ale literelor v-ați simțit cel mai confortabil și în care ați simțit că este truda mai grea?

Bun găsit. Nu știu cum se petrece cu viețile și carierele altora. La mine a fost o succesiune în timp. Când aveam vreo zece ani începusem un roman care se numea Ploaia prin copaci, surâdeți, vă rog!, deci visam de mică doar asta: să fiu scriitoare! Naivități-le fiecăruia, nu? Dar am început să scriu de fapt cu poezie, reportaj literar, un gen la care țin mult, cred că e nedreptățit la noi și foarte prețuit în alte culturi, cu cronică de carte și literatură pentru copii.

Un succes precoce care probabil nu a fost cel mai bun lucru, m-a proiectat cumva în mijlocul emisiunilor de radio, al publicării de foarte tânăr în tot felul de publicații, al premiilor. Acest succes de copil a fost și bun dar și rău. Mai apoi a venit rândul prozei și asta din imposibilitatea pe care o resimțeam, de a încadra în poezie idei care îmi veneau și care aveau nevoie de un alt fel de exprimare. Ca să răspund întrebării dvs. evident proza e cea mai dificilă. De aceea și am atâtea proiecte începute și ne-terminate mai cu seamă din pricină că mi-am cedat foarte mult timp restituirii imaginii altora: am publicat mult portrete literare, restituiri, m-am ocupat de publicarea unor pagini, interviuri și portrete de

oameni despre care credeam eu că sunt în pericol de a fi uitați. Un fel de altruism care a înghițit, și încă înghite, foarte mult timp. Nu regret. A fost sau poate încă este ceva în destinul meu care mă îndeamnă la aceste gesturi.

2. Între anii 2002 -2006 ați fost diplomat în misiuni culturale la Paris, iar între anii 2018-2022, la Tel-Aviv. Spuneți-mi, vă rog, ce presupune munca unui diplomat cultural și care este proiectul sau misiunea care v-a rămas cel mai puternic în suflet? Și desigur, unde v-ați simțit mai bine, la Paris sau la Tel-Aviv?

Acum o să vă fac o precizare: La Paris eu am fost diplomat cu atribuții pe temă de politică internațională, așadar m-am ocupat de ceea ce mă fascina atunci: marea politică internațională, geostrategia războaielor, conflictele internaționale și ca temă predilectă de studiu, relația Franței, a Europei și României în interconexiune cu lumea musulmană, arabă, conflictul etern din Orientul Apropiat, dar și lumea africană. A fost un Dosar extrem de greu care îmi solicita foarte mult timp ore întregi de studiu, întâlniri cu omologii, drumuri nesfârșite la Quai d'Orsay (numele sub care era desemnat Ministerul de Externe francez, situat pe aceste quai al Senei). În plus, cum eram printre puținii diplomați cu studii științifice, fiind absolventă de cibernetică, mi-au revenit și dosarele legate de lumea științifică, academică și universitară, evident fiind fostă jurnalistă și realizatoare de documentare tv, m-am pomenit și

cu o parte din temele legate de media, asociații non guvernamentale, de legătura cu presa străină dar... bun, nu mai continui. Despre ce am făcut în Franța ar trebui ca noi doi să facem o carte. Glumesc, desigur!

În Tel Aviv a fost cu totul altceva, m-am pomenit cu o funcție de consilier diplomatic din partea Ministerului de Externe român dar la Institutul Cultural Român, într-o perioadă de degingoladă a acestei instituții, ba manevrată de la niște butoane politice, ba aflată ca o bărcuță fragilă în valurile întâmplării. Eu am încercat să atrag cât mai mulți oameni, să organizez evenimente cât mai diferite și mai interesante, și am iubit mult locul, oamenii. Israelienii care se preocupă de cultură sunt oameni direcți, dintr-o bucată. Sigur că m-am bazat mult pe cei care aveau fie rădăcini românești, fie amintiri românești. Acolo exista și cred că mai exista, sigur, contextul de azi e total diferit, o foame de activitate, un interes pentru toate artele. Există însă o ambiguitate la nivelul textului de lege, cel românesc, în reglementarea funcționării instituțiilor, cum că reprezentanțele trebuie să se axeze pe cei care „nu sunt de origine română” în țările în care funcționează aceste reprezentanțe. Adică aceste icr-uri așa cum sunt ele, slab echipate, subfinanțate și cu oameni de multe ori trimiși la post prin troc politic, se calcă pe picioare cu alte instituții, cum sunt cea denumită „Românii de pretutindeni”, de pildă, iar confuziile, complicațiile, vin dintr-o neacordare totală a instituțiilor de la centru, care pretind că ar colabora între ele dar totul e foarte vag, e neclar, e confuz reglementat. În realitate, situația din diferite țări este foarte diferită, aproape incomparabilă. În speță, așa zisa diasporă din țările vestice e total diferită de israelienii care au făcut aliya și s-au întors în țara strămoșilor lor, după cum realitatea românilor din Ucraina e total diferită de cea a celor ajunși în Statele Unite. Neînțelegerea acestor diferențe duce la o judecare per total în legi și reglementări, de natură să provoace confuzii, gafe chiar.

Ca să vă răspund însă mai scurt, reprezentantul cultural al României trebuie să fie înainte de toate el însuși o autoritate, să fie în artă sau un iubitor de arte, o persoană care cunoaște cultura țării și a lumii, un om de valoare care creează legături și punți, nu un sinecurist.

3. Pe data de 23 aprilie, anul curent, ați lansat la Slobozia, două volume-pereche de poezie, ambele apărute la editura clujeană, Ecou Transilvan, în 2024: În grădina fragilității, purtând semnătura dumneavoastră și Pod fraged, volum editat post mortem, de către dumneavoastră, cuprinzând poezii semnate de regretatul Gheorghe Tomozei, cel

care v-a fost nu doar coleg de condei, ci și prieten și soț. Spuneți-mi, vă rog, cum v-a venit ideea editării acestui diptic poetic al iubirii dintre dumneavoastră și poetul Gheorghe Tomozei și cum a decurs actul editorial? Rezultatul este unul foarte frumos, ambele volume fiind deosebit de frumoase, atât ca fond cât și ca imagine.

Am remarcat grația cu care ați înconjurat această apariție editorială, de care mi-a fost puțin teamă, eu îmi expun cât mai puțin posibil viața personală, consider că ea e irelevantă pentru mine ca autor, ori poate e reflexul unui fel de modestie, de umilitate/timiditate, care m-a însoțit toată viața. Totuși, am remarcat că Gheorghe Tomozei, ca și alți mulți autori: Cezar Baltag, Grigore Hagiu, Florența Albu, Florica Mitroi, Florin Mugur, Nicolae Velea, Ilie Purcaru, Marius Robescu și alții, mulți, sunt de-a dreptul uitați acum, când apar mii de autori de poezie și proză, și când nu mai există o critică literară „autoritară” sau de reală autoritate, hai să zic, deși e impropriu spus, „centralizată”, care să facă ordine în ierarhii și să creeze o sită valorică. Există fie o critică de grup literar fie o critică de troc, în majoritatea cazurilor.

Poeziile lui Tomozei din ultimii săi ani de viață nu au prea ajuns la public, am văzut că el rămăsese în memoria publică prin poeziile de când el avea 30 de ani, prin prietenia cu Nichita și prin Moartea unui Poet primul volum-reportaj literar-restituire din literatura noastră, profund inovator la acel moment, anii 70, dedicat lui Labiș. Așa mi-a venit ideea, recitind versurile lui și ele îmi rezonau în minte și se lipeau cumva de ce scrisesem și eu în aceeași perioadă. Așadar e un diptic izvorât din felul în care biografiile noastre s-au intersectat, s-au împletit sub semnul acelor ani finali ai dictaturii în care sărăcia, spaima, boala, frustrarea, neputința și situații foarte concrete de viață, ne-au încălecat și supus de-a dreptul.

4. Aș rămâne puțin la relația dumneavoastră cu poetul Gheorghe Tomozei. Povestiți-ne puțin despre cum era acesta atât ca om, cât și ca poet, când nu era în lumina reflectoarelor, ca să zicem așa, în intimitatea căminului dumneavoastră.

Întrebarea e foarte frumoasă în formularea ei dar e cam greu de răspuns. Proiectez o carte, de fapt lucrez la ea de vreo doi ani, care să compună din bucățele viața lui în legătură cu opera lui, căci deși toți spun „poetul Gh. Tomozei”, eu cred că tot ce a scris și publicat în proză e copleșitor, sunt texte de o bogăție ideatică și de o frumusețe a exprimării, de o actualitate extraordinară! Tomozei era un om complex-era doar aparent sociabil și în realitate,

foarte singuratic, se retrăgea în cochilia lui. Ținea la familie în sensul comun dar se detașa cu ușurință atunci când ea devenea o povară pentru timpul pe care-l acorda scrisului și cititului. Era altruist și depotrivă suferea enorm din cauza celui mai mic gest de nerecunoștință, de răutate, a oricărui atac public în texte sau atitudini. Vocea i se asprea și simțea în el munteanul care știe să se apere. De apărut nu prea s-a apărut însă, nu îi plăceau noile găști literare și trăia cu nostalgia unui fel de antantă care funcționa în anii tinereții lui.

În perioada în care am fost căsătoriți, statutul nostru social era cel puțin precar, așadar reacția noastră era aceea de apărare iar a lui mai degrabă de panică. Explicație: locuiam într-un apartament cu chirie dintr-un bloc mai vechi, destinat demolării pe strada Clucer Udricani, în spatele zonei fostei Sfânta Vineri, zonă demolată pentru construirea bulevardului „Victoria Socialismului”, locuiam cu mama lui, Franța, care nu avea nici o pensie, iar eu aveam deja un copil mic de un an dintr-o relație anterioară și eram însărcinată cu cel care avea să fie fiul nostru comun, Maximilian. Eu nu aveam servicii și completam venitul minuscul al familiei încercând să scriu pe ici pe colo, după o perioadă de câțiva ani în care avusesem parte de interdicții de tot felul, politice în general și nu mă putusem angaja nicidecum în presă. El avea o pensie de boală ceea ce însemna doar o parte dintr-o pensie normală, era foarte mică și tocmai de aceea se lupta disperat să mai publice câte un articol. Părinții mei care locuiau la Bistrița ne trimiteau colete cu mâncare și bani în fiecare lună. Ba ne-au trimis și un godin, un soi de sobiță mică din fontă, să îl instalăm și doi metri cubi de lemne depozitați în pivniță. Era foarte frig, îmi amintesc iarna 1985-1986. Nu am avut mai bine de un an apă caldă, rece din când în când și erau pene de electricitate. După cum știți uleiul și cele 6 ouă plus jumătatea de zahăr se lua pe liste, la alimentară. Toate clădirile au fost distruse de bila de demolare și mormanul de moloz a devenit martorul vieții noastre. Pare puțin de Cosette, de Zola, dar așa a fost. Cu atât mai dur cu cât înainte, în anii 60-70 Tomozei fusese un om prosper, călătorise în străinătate și chiar arunca cu banii. Eu nu apucasem să „arunc cu banii”, dar o dusesem decent ca să zic așa. Finalul dictaturii însă ne amuțise. Pe amândoi.

Scria zilnic, nu își îngăduia nici un răgaz și așa făcuse mereu, în perioada anilor 60-70 avusesse perioade în care publica chiar zilnic. Parte din acele articole apărute prin ziare, de nici nu vă puteți închipui ce gen, de la cotidiene ca Munca sau Informația Bucureștilor, la România literară, Flacăra sau Luceafărul și le-a adunat între coperti de carte: Fili-

gran, Manuscrisele de la Marea Neagră, Plantația de fluturi. Cărți îngălbenite azi, în biblioteci pe unde au rămas necasate. Gheorghe Tomozei a fost un poet romantic în viață, trăia exclusiv pentru scris. Restul din viața lui era doar inspirație pentru scris, suport pentru scris. Atât.

5. M-aș întoarce acum la vizita dumneavoastră la Slobozia. Cum vi s-a părut desfășurarea evenimentului la care ați fost invitată, gazdele, publicul, și prin extrapolare, orașul? Cu ce gânduri și sentimente despre Slobozia ați rămas după această vizită?

Mi-a plăcut la nebunie venirea la Slobozia. Editoarea mea, Nadia Farcaș, care este foarte sociabilă, prietenoasă a avut o idee grozavă. Am promis așa, într-o doară, doamnei Elena Balog că voi ajunge la Slobozia și am reușit să mă țin de cuvânt. Evenimentul mi-a mers la inimă căci am avut sentimentul că fiecare persoană din sală era cu adevărat acolo, asculta, urmărea, înțelegea. Mai pe urmă mi-am amintit că mai fusesem la Slobozia prin anul 2009, cred, sau 2010 când, realizând pentru TVR un filmuleț dedicat unui cărturar, Artur Silvestri, am ajuns să îl interviewez pe IPS Vincențiu, era proaspăt instalat în Ialomița, dar de atunci nu mai fusesem în zona asta care e așa de frumoasă și de misterioasă, cum bine a desenat-o Ștefan Bănuțescu, apropo, coleg de clasă și de școală de literatură cu Gheorghe Tomozei, căci nimic nu e întâmplător pe lumea asta.

6. La final aș dori să vă întreb care sunt planurile dumneavoastră de viitor din punct de vedere literar. Ce mai pregătiți? Cu ce urmează să ne mai destindeți?

Încerc să finalizez o restituire frumoasă, Tomozei iubea filmul, interviuri, reportaje, cronici, note, cronici scrise de el în perioada 1963-1965, cu mari personalități ale cinematografului român. Lucrez cum v-am spus la un roman care mă macină de mult căci are un fundal istoric, anii 1930 - 1950, în lumea franceză, pe care nu i-am trăit și pentru care mă documentez destul de greu, și în paralel alcătuiesc această carte făcută din bucățele, Un poet suav anapoda, despre Tomozei care, cred eu e o datorie de suflet.

Vă mulțumesc mult de tot pentru răspunsuri! Vă urez o viață frumoasă în continuare!

**Romeo Aurelian Ilie,
poet, publicist**

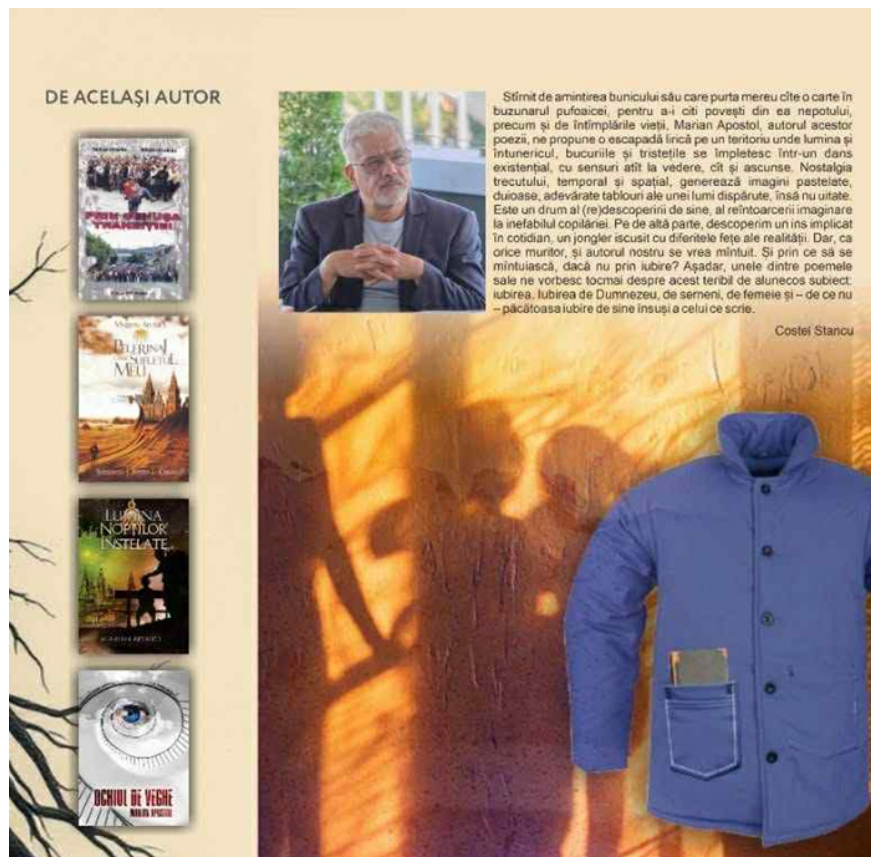
ÎNGERUL CLANDESTIN

Inspirat de amintirea bunicului său care purta tot timpul o carte în buzunarul pufoaicei spre a-i citi din ea povești nepotului, Marian Apostol aduce în fața cititorilor primul său volum de poeme intitulat „Îngerul din pufoaică” (Ed. Detectiv Literar, 2024). Premeditat naiv – inocent, fie că scrie despre credință, creație, copilărie, dragoste ori drumurile sale pe El Camino, autorul rămâne un fidel dedicat sufletului înfiorat de viața ce palpită în jurul lui, mărturia sa poetică nevizând neapărat tonuri metafizice cât o bucurie a adevărului rostit cu seninătate, fără a afecta semnificația, forța rostirii... Semnificația relevantă, autenticitatea realității reprezintă în același timp o recreare a elementelor unei lumi în derivă, o posibilă cale de eliberare din amintirile unor trăiri de odinioară: „Timpul se scurge, ca o umbra pe zidul vechi,/ Ne lasă goi în fața întrebărilor:/ Cine suntem? Ce rămâne după noi?/ Așteptăm răspunsuri pe care nimeni nu ni le dă,/ Doar pașii ni se pierd în murmurul zilelor./ Îmi caut chipul în oglinzi, dar nu-l găsesc,/ Se schimbă, cum se schimbă lumina dimineții/ Peste crestele muntelui,/ Un gând trecător, o fâlfăire de aripă/ Într-un loc unde tăcerea îmi răspunde.” După cum inspirat remarcă și poetul Costel Stancu, autorul parcurge un drum al „(re)descoperirii de sine, al reîntoarcerii imaginare la inefabilul copilăriei. Pe de altă parte, descoperim un ins implicat în cotidian, un jongler iscusit cu diferitele fețe ale realității. Dar, ca orice muritor, și autorul nostru se vrea mântuit. Și prin ce să se mântuiască, dacă nu prin iubire?” Este spațiul regenerativ pentru acei dintre poeți care aleg confruntarea cu sine. Ca leit-motiv al revelației, oglinda aceasta a evoluției și creației tinde să capete niște puteri înfricoșătoare atâta timp cât memoria, fragila memorie, tinde să estompeze nuanțele aceluiași destin efemer, o tempora... Culmea extatică, ca o funcție a clipei, așteaptă să fie reinventată, trece de la lumina la întuneric cu nonșalanță, într-o bizară inversare a rolurilor: „Să o trăiesc până la capăt, să ard, să cad, să iubesc./ Aleg ce vreau, cum simt, fără lanțuri, fără reguli,/ Să mă pierd în haosul clipelor,/ Fără să privesc înapoi./ Tu, daimonul meu, mereu de veghe,/ Îmi ceri să mă opresc,/ Să-mi cântăresc pașii,/ Să-mi înfrânez dorințele ce mă ard dinăuntru./ Libertatea ta, îmi șoptești,/ Este o iluzie dacă nu știi ce urmezi.” Un teritoriu al contrariilor pe care simțirea poetică îl presupune ca pe o sărbătoare a voluptăților interzise; eul liric își asumă disponibilități purtând amprenta pânzelor freatice ale lucidității, conferindu-le, prin contrapunct, un relief pe cât cu putință justificabil, cu ardoarea intuiției și a detentei vizionare. Din asemenea pulsații alchimice pline de seve și arome crude se naște aluatul fraged al poeziei, un fel de dispersare a percepției lirice în care nerostitul etern se încăpățânează să rămâ-

nă în umbra îngerului, în fond sub imperiul aceleiași inocențe native din limanul profanului. Mai tot timpul în acel spațiu incert al deciptării necunoscutului, grija poetului e tocmai să se sustragă unui coșmar difuz ce nu se întrevade pe deplin, scripirea razelor soarelui doar pe o oglinjoară ștersă cu mână pufoaică : „Tăcerea pietrei care nu cedează,/ o întindere de timp,/ fără schimbare, fără sfârșit./ Vântul care știe drumuri nevăzute,/ fără întrebări, fără răspunsuri,/ Linia fină dintre destin și echilibru,/ promisiune a ordinii ascunse,/ unde totul se desfășoară / fără cusur./...Cu îndurare pătrund/ în inima adevărului/ ca un fir subțire de lumina,/ o punte invizibilă/ între dreptate și milă./ Ca o mantie grea,/ ascund lacrimile cucerniciei,/ în amestecul delicat de lumină și umbră,/ unde faptele și visele se contopesc,/ formând o rugă mută,/ o chemare către ceva mai înalt,/ mai pur./ Echerul destinului desenează/ geometria invizibilă a ordinii nespuse/ O căutare fără glas, în umbrele grăbite,/ unde cei ce știu se înclină în fața tăcerii,/ fără să spună mai mult/ decât vântul îngăduie să cânte./ Și astfel, ordinea lu-

crurilor se desfășoară,/ neatinsă, nerostită/ în timp ce lumea trece nepăsătoare,/ neștiind că totul a fost scris/ cu linii nevăzute”/. Cu atât mai mult însă raportarea poetului care conduce la candoarea iubirii, spațiu sacralizat în nebulosele sufletului, specifică instinctului de recompunere spirituală, atins de tristeți și invocat cu neascunsă dorință. Nimic din această apetență nu melancolizează viziunea, mai degrabă se păstrează /nuanțează aceea benefică neutralitate - măcar prin ficțiune și tensiune ideatică : „învăț să îmbrățișez esența/ să transform banalul în sacru/ să-mi fac din viață o poveste de iubire/ un mozaic de iubiri ce ne leagă”. Demne de interes sunt, din perspecti-

va expresivității și stilului, imixtiunile, când ironice, când amare ale prezentului, un iluzoriu mod de existență poetică, notat atent și amănunțit, ca expresie a atitudinii neîngrădite, într-o aventură sinuoasă. Pentru Marian Apostol, bucuria fiecărei clipe este asociată cu un adevărat apetit al voiajului fără interdicții, al libertății totale ce implică, de fiecare dată, un intens proces de (re)compunere a eului, de evadare din lîncezeala repetitivă a mentalului constrîngător. O explorare, așadar, a capacității de autoregenerare, ce trece dincolo de literatură, se întrevade în jocul unor trăiri deloc regizate; în atotputernicia visului regăsim fiorul fantastic dar și, în proporții variabile, congruențe și dislocări în spații reale absconse, departe de sfera canoanelor rigide. Dar, tocmai de aceea, avatarurile poetului depășesc imposibilitatea de a proiecta partea vie, vizibilă ca un aisberg pe jumătate scufundat în apă a frumosului ce poate fi pervertit prin idealizare. Aceasta nu înseamnă că din umbra realului nu este de găsit decât o urmă palidă... Afectele dureroase, neliniștitoare dau acestei poezii doza de oxigen necesară pentru geneza tragicului, ca o rafinată oroare a vârtejurilor istoriei : „Nu există eroi/ Nu există triumf/ Doar trupuri întinse la pămînt,/ într-o liniște care apasă totul.” Și, de aici, odiseea îngerului din pufoaică ar putea continua...

Daniel MARIȘ,
scriitor, membru USR

NOUTĂȚI EDITORIALE

Titluri noi intrate în bibliotecă

MAI

***. Reziliența: Calea spre succes și echilibru pentru copii și părinții lor. Volum coordonat de Georgeta Pânișoară. Iași: Editura Polirom, 2024, 480 p.

Saldmann, Frédéric. Sănătatea la îndemâna ta: Secretul străvechi care îți va schimba viața. Traducere din limba franceză Cristina Michaela Tache și Gabriel Drăghici. Iași: Editura Polirom, 2023, 264 p.

***. Adicțiile în societatea contemporană: De la acceptare la schimbare. Volum coordonat de Adina Karner-Huțuleac, Tudor-Daniel Huțul. Iași: Editura Polirom, 2023, 440 p.

Petreu, Marta. Filosofia lui Blaga. Iași: Editura Polirom, 2024, 608 p.

Kandel, Eric R. În căutarea memoriei: Apariția unei noi științe a minții. Traducere din limba engleză de Ovidiu Gheorghe Ruța. Iași: Editura Polirom, 2024, 469 p.

Betea, Lavinia. „Tovarășa”: Biografia Elenei Ceaușescu. București: Editura Corint, 2021, 400 p.

Follett, Ken. Armele luminii. Traducere din limba engleză: Alexandru Marinescu. București: RAO Class, 2023, 639 p.

Cristea, Daniel. Protecția datelor cu caracter personal în procesul penal. București: Editura Universitară, 2023, 246 p.

Maté, Gabor. Pe tărâmul fantomelor înfometate: Prizonieri în lumea dependenței. Traducere din limba engleză: Vasile Semeniuc. București: Editura Herald, 2022, 522 p.

Ben Jelloun, Tahar. Fericirea conjugală. Traducere din limba engleză și note de Mihaela Stan. București: Editura Nemira, 2021, 319 p.

IUNIE

Ben Jelloun, Tahar. Mierea și amarul. Traducere din limba franceză de Mihaela Stan. București: Editura Nemira, 2024, 223 p.

Lloyd, Ellery. Clubul. Traducere din limba engleză de Iulia Anania. București: Editura Armada, 2024, 284 p.

Fein, Louise. Copilul ascuns. Traducere din limba engleză de Dorina Tătăran. București: Editura Nemira, 2024, 378 p.

Mrakic, Goran. Punk requiem. București: Editura n`autor, 2024, 184 p.

Haig, Matt. O viață imposibilă. Traducere din limba engleză de Irina Pricop. București: Editura Nemira, 2024, 382 p.

Armstrong, Karen. Biblia: O biografie. Traducere din limba engleză de Alina Dumitru. București: Editura Orion, 2023, 293 p.

Ben Jelloun, Tahar. Copilul de nisip. Traducere din limba engleză de Mihaela Stan. București: Editura Nemira, 2020, 188 p.

King, Stephen. Îți place mai întunecat. Traducere din limba engleză și note de Ruxandra Toma. București: Editura Amada, 2024, 589 p.

Wiest, Brianna. 101 eseuri care îți vor schimba modul de a gândi. Traducere din limba engleză de Roxana Savu. București: Editura Orion, 2023, 485 p.

Wiest, Brianna. Anul care îți va schimba viața: 365 de zile pentru a deveni cine vrei să fii cu adevărat. Traducere din limba engleză Irina-Marina Borțoi. București: Editura Orion, 2024, 379 p.

IULIE

Armstrong, Karen. Buddha. Traducere din limba engleză de Carmen Neacșu. București: Editura Orion, 2024, 189 p.

Towles, Amor. Un gentleman la Moscova. Traducere din engleză de Dana Ionescu. București: Editura Nemira, 2024, 552 p.

O'Connell, J. P. Hotelul Portofino: Îndrăgostiți și mincinoși. Traducere din limba engleză de Gabriela Nedelea. București: Nemira Publishing House, 2024, 302 p.

Brady, Fern. O femeie puternică. Traducere din limba engleză de Irina_Marina Borțoi. București: Editura Orion, 2024, 235 p.

Coman, Marian. Omulețul din perete și alte povestiri fantastice. București: Editura n`autor, 2023, 253 p.

Wiest, Brianna. Vindecarea începe când ești pregătit. Traducere din limba engleză de Andreea Rodemarie Lutic. București: Editura Orion, 2023, 256 p.

Coman, Marian. Ultima carte. București: Editura n`autor, 2024, 175 p.

Nguyen Phan, Que Mai. Cântecele munților. Traducere din limba engleză de Andrei Dósa. București: Editura Nemira, 2024, 312 p.

Jefferies, Dinah. Palatul ascuns. Traducere din limba engleză de Roxana Olteanu. București: Editura Nemira, 2024, 447 p.

Lester, Natasha. Croitoreasa din Paris. Traducere din limba engleză de Edith Negulici. București: Editura Nemira, 2024, 392 p.

AUGUST

Mrakic, Goran. Povestiri din garaj. București: Editura Nemira, 2022, 288 p.

Armstrong, Karen. Istoria lui Dumnezeu. Traducere din limba engleză de Dana Ionescu. Editura Orion, 2023, 509 p.

Riley, Lucinda. Crimele de la internat. Traducere din limba engleză și note: Dana-Ligia Ilin. București: Editura Litera, 2023, 463 p.

Yagisawa, Satoshi. Întoarcere în librăria Morisaki. Traducere din limba japoneză și note: Iolanda Prodan. București: Editura Litera, 2024, 263 p.

Otto, English. Falși eroi: Zece figuri istorice controversate și cum au modelat lumea. Traducere din limba engleză: Ondine-Cristina Dascălița. București: Editura Litera, 2024, 447 p.

Ónega, Sonsoles. Fiicele slujitoarei. Traducere din limba engleză: Oana Barbu. București: Editura Litera, 2024, 430 p.

White, Loreth Anne. Secretul pacientei. Traducere din limba engleză și note: Mihaela-Magdalena Dumitru. București: Editura Litera, 2024, 415 p.

Harding, Paul. Un alt Eden. Traducere din limba engleză: Bogdan Perdivară. București: Editura Litera, 2024, 303 p.

Douglas, Claire. Surorile. Traducere din limba engleză și note: Alexandru Macovescu. București: Editura Litera, 2024, 329 p.

Murnane, Gerald. Câmpiile. Traducere din limba engleză: Bogdan Perdivară. București: Editura Litera, 2024, 353 p.

SEPTEMBRIE

Van Der Wouden, Yael. Casa amintirilor. Traducere din limba engleză și note: Ana Dan. București: Editura Litera, 2024, 325 p.

Roslund, Anders. Trei ani. Traducere din limba engleză și note: Dana-Ligia Ilin. București: Editura Litera, 2024, 447 p.

Montefiore, Santa. Așteaptă-mă. Traducere din limba engleză și note: Cristina Michaela Tache, Gabriel Florin Drăghici. București: Editura Litera, 2024, 383 p.

Boland, Shalini. Surpriză la altar. Traducere din limba engleză și note: Dan-Ligia Ilin. București: Editura Litera, 2024, 315 p.

Mangan, Christine. Necunoscuta din Tanger. Traducere din limba engleză și note: A. D. Bades. București: Editura Litera, 2019, 318 p.

Finn, A. J. Sfârșitul poveștii. Traducere din limba engleză și note: Dana-Ligia Ilin. București: Editura Litera, 2024, 587 p.

Montefiore, Santa. Orizonturi îndepărtate. Traducere din limba engleză și note: Simona Săsărman. București: Editura Litera, 2024, 396 p.

Midwood, Ellie. Copilul care a supraviețuit. Traducere din limba engleză și note: Irina-Marina Borțoi. București: Editura Litera, 2024, 304 p.

Segovia, Sofia. Lacrimi de chihlimbar. Traducere și note: Valentina Georgescu. București: Editura Litera, 2024, 587 p.

Ulici, Aurelia. Confesiunile unei fantome duplicitare. București: Editura Litera, 2024, 383 p.

OCTOMBRIE

Orvos-Tóth, Noémi. Rescrie-ți destinul: vindecarea traumelor moștenite. Traducere din limba maghiară de Sigismund Iuliu Fülöp. București: Editura Litera, 2024, 191 p.

LePera, Nicole. Cum să fii iubirea pe care o cauți: sparge ciclurile, găsește pacea și vindecă-ți relațiile. Traducere din limba engleză de Cosmin Nedelcu. București: Editura Litera, 2024, 297 p.

Berlin, Lucia. O seară în paradis. Traducere din limba engleză și note de Ioana Miruna Voiculescu. București: Editura Art, 2024, 358 p.

Mălăele, Horațiu. O poveste cam ciudată și alte două povestiri. București: Editura Bookzone, 2024, 71 p.

Chen, Annie. Tipuri de atașament: Cum să vindecîi atașamentul evitant sau anxios pentru a avea relații sigure, sănătoase și durabile. Traducere din limba engleză de Andreea Rosemarie Lutic. Iași: Editura Polirom, 2024, 248 p.

Attali, Jacques. Istoriile și scenariile de viitor ale educației. Traducere din limba franceză de Magda Jeanrenaud. Iași: Editura Polirom, 2024, 366 p.

Ackerman, Elliot. 2034: Un roman despre următorul Război Mondial. Traducere din limba engleză: Brîndușa Cotea. București: Editura RAO, 2024, 336 p.

Burroughs, Brooke. Codul pentru perechea perfectă. Traducere din limba engleză de Elena Bănică. București: Editura RAO, 2023, 399 p.

Easter, Michael. Când creierul lucrează împotriva ta: De ce repetăm comportamente nocive și cum putem renunța la ele. Traducător: Carmen Neacșu. București: Editura Bookzone, 2024, 398 p.

Cremene, Urania; Fântânu, Florentina. Provocările părinților din ziua de azi. București: Editura Bookzone, 2024, 286 p.

Nicolae Petrașcu

„Noi în 1892“

Nicolae Petrașcu (născut Nicolae Petrovici; n. 5/17 decembrie 1859, Tecuci, Galați – d. 24 mai 1944, București) a fost critic literar, scriitor, diplomat.

A urmat școala primară la Tecuci și Liceul „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad (1873-1880). Încă din liceu s-a împrietenit cu Alexandru Vlahuță, elev al aceleiași școli. A adoptat de timpuriu, ca și fratele său pictorul Gheorghe Petrașcu, numele de familie Petrașcu. În 1880, s-a înscris la Facultatea de Litere și Drept și la Conservatorul de muzică și artă dramatică din București, dar nu a urmat decât prima facultate, pe care o și termină în 1884.

Ca elev, a trimis câteva poezii la *Convorbiri literare*, fără a-i fi publicate. Student fiind, frecventează seratele de la *Intim club*, unde-i cunoaște pe scriitorii importanți ai țării, printre care pe Duiliu Zamfirescu, cu care leagă o strânsă prietenie. În anul

1883, Alexandru Vlahuță îl introduce la Junimea. Debutază în *Convorbiri literare* (1 noiembrie 1887) cu un studiu despre Delavrancea, semnat A.Costin(pseudonimul său principal, alături de altele sporadice).

La recomandarea lui Titu Maiorescu, ține, începând din 1893, un curs facultativ de istoria literaturii române la Universitatea din București. Colaborează cu articole la ziarul *Constituționalul*, în care sprijină activitatea politică a Junimii. Treptat se desprinde de principiile literare și politice ale *Junimii*. Publică articole pe teme diverse și de critică literară în *Convorbiri literare*, *Revista pentru istorie*, arheologie și filologie, *Ateneul român*, *Vieața nouă*, *Viața socială*. Pentru scurt timp, a fost redactor al revistei *Convorbiri literare*.

Împreună cu Ollănescu-Ascanio, întemeiază *Cercul amicilor literaturii și artei române*, în 1896. Tot din acest an, editează și devine director al revistei *Literatură și artă română*, care apare până în anul 1910.

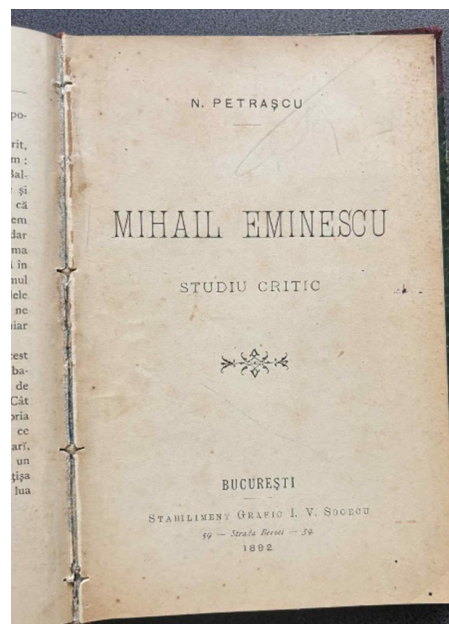
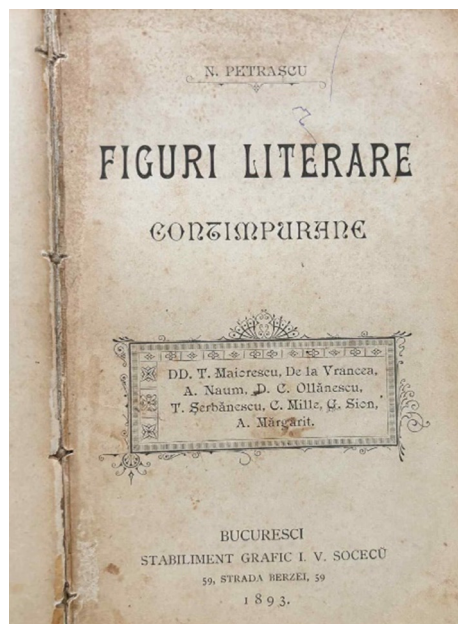
S-a remarcat prin campania dusă pentru reorganizarea teatrelor naționale și a conservatoarelor de muzică și artă dramatică. A susținut necesitatea ca scriitorii și artiștii să fie sprijiniți de către stat. A fost un prețuitor al artelor plastice și a publicat câteva monografii ale unor artiști pe care i-a cunoscut și pe care i-a susținut în revista sa. În romanul, cu referiri autobiografice, *Marin Gelea*, în care personajul principal îl prezintă pe arhitectul Ion Mincu, Petrașcu face o descriere a societății românești de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Scrieri publicate (selectiv): *Mihail Eminescu*, București, 1892; *Noi în 1892*, București, 1892; *Figuri literare contimpurane*, București, 1893; *Vasile Alecsandri*, București, 1894; *Scriitori români contemporani*, București, 1898; *Carmen Sylva*, București, 1899; *Marin Gelea*, București, 1905; *Zvârcoliri*, în colaborare cu I. Gr. Periețeanu, București, 1907; *Dimitrie C. Ollănescu (Ascanio)*, București, 1926; *Ion Mincu*, București, 1928; *Duiliu Zamfirescu*, București, 1929; *Nicolae Grigorescu*, București, 1930; *Anghel Demetrescu*, București, 1931; *Ioan Georgescu*, București, 1931; *Dimitrie Bolintineanu*, București, 1932; *G. Demetrescu Mirea*, București, s.a.; *Artiști români contemporani*, București, s.a; *Icoane de lumină*, volumele I-IV, București, 1935-1941; *Icoane de lumină*, ediție îngrijită și prefătată de Dumitru Petrescu, București, 1972.

Nicolae Petrașcu l-a cunoscut personal pe Mihai Eminescu, fiind un mare admirator al poetului încă din timpul vieții sale. Într-un volum dedicat personalităților românești pe care le-a cunoscut,

Nicolae Petrașcu evocă în termeni elogioși momentul în care l-a văzut pentru prima dată pe Eminescu: „Era într-o seară din toamna anului școlar 1880-81. Eminescu, pe care mi-l arată un student bucureștean, ieșea de la redacția gazetei *Timpul* de la Bossel, trecu podul Mogoșoaiei în fața casei Oteteleșeanu, o luă prin piața Teatrului Național, coborî spre strada Câmpineanu și intră într-un birt din fața Pasagiului Român, unde se așeză la o masă liberă, își scoase pălăria și comandă ceva chelnerului. Urmărit de mine, luai și eu loc la câțiva pași în apropiere de dânsul și putui să-i observ în răgaz făptura și trăsăturile capului aceuia, ale cărui poezii mă încântară atât de mult, ani de-a rândul. [...] Înfățișarea lui creștea poate în ochii mei, văzută sub aureola poetului, dar impresia mea era în mare parte adevărată, căci natura fusese darnică cu el și în privința aceasta. De statură deasupra mijlociei, cu trupul bine legat, cu trăsăturile feței regulate, părul negru, lucios și cam lung, fruntea înaltă și senină, de parcă se cobora din lumea unui vis, ochii negri umbriți și adânci, pe cari arareori ți-i dădea să-i privești, căci vorbea cu ei mai mult aplecați în jos, parcă de teamă de a nu părea că te observă, – în clipa însă în care ți-i trece pe dinainte, surprindeai, în pâlpâitul unei lumini incandescente, ca un scăpărat al focului tainic ce-i ardea sufletul; zâmbetul mobil, variind în orice moment, fiind întrebător, confirmativ, iertător, disprețuitor, dureros, oglindindu-i oarecum mimica gândirii, nasul corect, mustața neagră, buzele armonioase, barba rasă, gâtul rotund și larg, pielea obrazului albă, mată și palidă, aerul feței pătruns de inspirație. Și toate acestea, învăluite într-o modestie și o timiditate ce-l înfrumusețau și mai tare. Ceea ce caracteriza mai mult omul, era o blândețe adâncă, o teamă de a nu supăra pe nimeni”. (N. Petrașcu, *Icoane de lumină*, vol. III, Editura Casei Școalelor, București, 1940, pp. 6-7)

Biblioteca Județeană ”Ștefan Bănulescu” Ialomița deține în colecțiile sale volumul cu valoare bibliofilă *Noi în 1892*, apărut în 1892, la București, o conferință ce atestă desprinderea polemică pe teza formelor fără fond, postulând(prelovinescian) necesitatea imitației ca premisă a evoluției culturale. Despărțirea de Maiorescu devine programatică în studiul pe care i-l dedică în 1893, în volumul *Figuri literare contemporane*.

Istoricul și criticul literar Dan Mănuacă subliniază importanța studiului său dedicat lui Mihai Eminescu (1892), considerându-l primul demers critic amplu asupra vieții și operei poetului, marcând începutul studiului formal eminescian. Petrașcu milita pentru o critică bazată pe criterii obiective, considerând că opera este determinată de mediul social, caracterul și ereditatea autorului, și acordând atenție relației dintre public și operă.

Bibliografie:

Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1979;

Dicționarul Scriitorilor români, M. Zăciu, M. Papahagi, A. Sasu, Editura Albatros, 2021.

Vali Șerban,
documentarist Biblioteca județeană ”Ștefan Bănulescu” Ialomița

Zuleiha deschide ochii

Autor: GUZEL IAHINA

Editura: Humanitas Fiction

Locul și anul publicării: București, 2018

Guzel Iahina s-a născut în 1977, la Kazan, capitala Republicii Autonome Tatarstan, Federația Rusă. A absolvit Facultatea de Limbi Străine a Institutului Pedagogic de Stat din Kazan, iar din 1999 locuiește la Moscova, unde a urmat cursurile Academiei de Cinematografie, secția scenaristică. A lucrat în relații publice, publicitate și marketing și a colaborat cu articole la revistele *Neva*, *Oktiabr*, *Sibirskie ogni* etc.

Romanul de debut, *Zuleiha deschide ochii*, a fost publicat în anul 2015. Inspirat din relatările buniciei ei, o învățătoare tătară care a petrecut șaisprezece ani într-o colonie de muncă din Siberia, romanul s-a bucurat imediat de un succes răsunător și a primit premii prestigioase atât în Rusia, cât și în Franța și Spania, fiind tradus în peste treizeci de limbi.

Pentru că a crescut într-o lume bilingvă și biculturală, scriitoarei i s-a părut foarte important, așa cum mărturisește într-un interviu, să arate cele două culturi în acest roman, să le reunească; de aceea eroii principali sunt o țărăncă din Tatarstan (Zuleiha) și un ofițer rus din Armata Roșie (Ivan Ignatov).

Zuleiha este acel gen de personaj pe care îl iubești de la primele pagini: o tânără dintr-un sat tătar de la marginea Uniunii Sovietice, devotată, naivă, care crede în mituri și superstiții, al cărei univers este dominat dictatorial de Murtaza, soțul său mult mai vârstnic și de prejudecățile micii comunități din care face parte. Cu o viață plină de pierderi și suferințe (avusese patru fiice care îi muriseră de foarte mici), exploatată la sânge de soț, terorizată de Strigoaică - soacra veșnic nemulțumită și complet oarbă, purtând povara întregii gospodării și urmând riguroasele cutume locale, Zuleiha nu știe că se poate trăi și altfel. Până într-o zi...

... când în urma raidurilor hoardelor roșii însărcinate cu deschiaburirea, soțul ei este ucis de un ofițer al Armatei Roșii, iar Zuleiha – arestată și deportată în Siberia, alături de alți culaci, de deținuți de drept comun și de intelectuali leningrădeni, toți de credințe și naționalități diferite.

Astfel începe drumul lung al deportării, pe care eroina îl parcurge alături de ceilalți iar transformarea vieții Zuleihăi este impresionantă. Tratați inuman de către soldați, înghesuiți în trenul de vite (în care ea află că va fi mamă), înfometăți și murdari, apoi deplasarea cu barja până la insula de la marginea taigalei – deplasare în timpul căreia mor înecați 300 de oameni iar Zuleiha este salvată în ultimul moment de comandantul Ignatov, nașterea fiului său, Iusuf, construirea unui sat în mijlocul pustietății, teribila aventură a supraviețuirii în condițiile necruțătoare ale Siberiei – toate acestea sunt doar câteva dintre etapele transformării Zuleihăi, ale descoperirii unui alt sine.

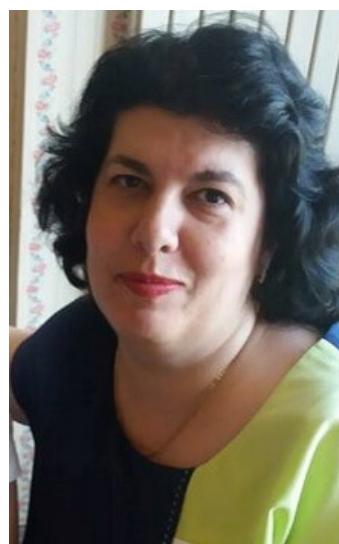
În mod ironic, comandantul acestei colonii de muncă, Ivan Ignatov, este chiar ucigașul soțului ei. Cu o tensiune tot mai intensă, între Zuleiha și comandant ia naștere o iubire stranie, rezervată, dar de o intensitate copleșitoare. Protagonistii se transformă, rolurile se intervertesc, realitățile devin nesigure. Singurul punct stabil al eroinei este dragostea pentru fiul său, Iusuf, pentru a cărui salvare e gata de orice sacrificiu.

„Romanul lui Guzel Iahina este, fără îndoială, feminin. Este despre forța femeii și despre slăbiciunea ei, despre maternitatea sacră nu pe fundalul unei camere de copil englezești, ci pe fundalul unei colonii de muncă, această rezervație infernală, inventată de unul dintre cei mai mari răufăcători ai omenirii. Pentru mine rămâne de neînțeles cum a reușit o autoare atât de tânără să creeze o operă atât de puternică, un imn închinat iubirii și tandreței în infern...” (Ludmila Ulițkaia)

Mariana Fășie,
bibliotecar Biblioteca Județeană "Ștefan Bănuțescu" Ialomița

Loredana Stan: profesoară, poetă, critic literar - Medalion critic -

Loredana Stan (născută la 28 septembrie 1972, în municipiul Fețești, județul Ialomița) a absolvit Facultatea de Litere și Istorie, specializarea Limba și literatura română - Limba și literatura latină în cadrul Universității „Ovidius” din Constanța, iar din anul 1995 este profesoară de limba și literatura română, precum și de limba latină, la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Slobozia. În paralel cu vocația pedagogică a dezvoltat și două vocații conexe: vocația poetică și vocația critică.

Cariera profesorală

În calitate de profesoară de Limba și literatura română, doamna Loredana Stan, pe lângă activitatea de zi cu zi de la catedră, căreia i se dedică trup și suflet, coordonează activitățile Cercului de lectură „Animus” în cadrul Colegiului Național „Mihai Viteazul” din Slobozia, precum și revista „Animus”, a aceleiași instituții școlare, este organizatoare a Concursului Național de Creație Literară/ Eseuri „Mihai Eminescu”, desfășurat la Colegiului Național „Mihai Viteazul” din Slobozia și îndrumă participarea elevilor săi la concursuri de creație literară, obținând premii și distincții meritorii.

De asemenea, tot în calitate de profesoară de Limba și literatura română a publicat articole de specialitate în antologiile: *În lumea cărților* - număr destinat Simpozionului Național al Cititorului Atemporal, *Ești în trend și dacă citești*, 2018, *Simpozionul Internațional Strategii pentru Educație*, organizator Asociația Vasile Pogor din Iași, ediția a II-a, 2018, *Tradiție și inovație în studiu limbii și literaturii române* (editura Tipoalex, Alexandria, 2010), *Lucrările prezentate la al IV-lea simpozion internațional* (editura Fundației Științifice Internaționale D.I. Mangeron, Iași, 2008).

Cariera literară

Debutează cu poezie în paginile ziarului Tribuna Ialomiței, în 1990. De atunci și până în prezent, a publicat poezie, proză, eseu, recenzii și cronici literare în revistele Helis, Apollon, Literadura, Animus și Leviathan.

A obținut Premiul de creativitate în cadrul celei de-a XVII-a ediții a Premiului literar Naji Naaman, acordat de Fundația Naji Naaman pentru Cultură, în 2019, precum și Premiul I la secțiunea Proză scurtă (categoria peste 19 ani) la Concursul Național de Creație Literară „Ștefan Bănuțescu” de la Slobozia, în 2025.

În anul 2023 debutează și editorial cu volumul de poezie, *Mirabilis semper*, apărut la editura Metamorfoși din Slobozia. În acest volum, cu titlu latinesc, semn că dragostea poetei pentru limba lui Ovidiu și a lui Vergiliu, nu a pierit încă, Loredana Stan a reunit poezii în care explorează mai multe direcții ale vieții. Descoperim pe de o parte poezii ce ilustrează viața și activitatea sa de la catedră și relațiile cu elevii, precum și universul livresc specific oricărui pasionat înflăcărat de lectură, iar pe de altă parte, întâlnim și poezii cu irizații filosofice sau sociale, în care aceasta surprinde diverse tare ale societății contemporane, nelipsind însă nici poeziile de dragoste, poeziile sensibile, care sondează vulnerabilitatea inimii dar și profunzimile minții.

În cele ce urmează voi reda trei poezii, prin care voi încerca să ilustrez cele trei componente de-finitorii ale universul poetic al Loredanei Stan: universul livresc: „*Mai bine să trăiesc într-o carte nescrisă/ la adăpost de sărăcie și bogăție,/ ferită de prostie și de rele,/ uitată de toți și de mine,/ trăind un trecut la fel de incert ca și viitorul./ Mai bine să fiu cea mai neștiută ființă,/ cea mai scriitoare femeie a celei mai neștiute cărți./ Mai bine să dorm cu niște cuvinte, moarte înainte de vreme,/ Mai bine cu niște fantome de treabă,/ Mai bine... Sau mai rău.../ Nici COGITO, nici DUBITO, doar ceva între făcut și nefăcut*”; universul vieții de la catedră și al relației cu elevii: „*Ieri m-am întâlnit în lucrări de bac/ cu Justin Timberlake și Ronaldo,/ printre alți oropsiți anonimi ai sorții./ Căldura se scurgea către mine neprefăcută,/ precum unele rânduri citite./ Citeam, citeam ca la un maraton al lecturii/ Și consemnam pe răboj adevăruri./ Timpul se dilatase de la căldură./ Trăiam o după-amiază eternă,/ Îmi aminteam de seceta din poezia lui Labiș,/ Părea că trebuie să ajung acasă cât mai târziu./ Că nu trecusem destule probe și nu rătăcisem destul în labirint./ Pe seară nimeni nu mai știa/ decât de moți-unea lui Cătu și de cei doi apostoli ai zilei*”; precum și universul interior, al gândurilor și sentimentelor proprii: „*Uneori nu pot să privesc oamenii calmi./ Moliciunea gesturilor și privirea vâscoasă/ Îmi dau peste cap bioritmul de om mereu neliniștit./ Tăcerea străvezie din jurul celor liniștiți/ E ca dintr-o pictură pe care nu ai timp să o simți/ În cea mai aglomerată intersecție din lume./ În câmpia cu prea mulți pescăruși/ Azi nu e loc pentru liniște,/ Se sfârșește concertul păcii pe care nu o vrea nimeni*”. A se observa că factorul politic și social, mai precis spus, critica politică și socială, se regăsește într-o formă sau alta în toate cele trei fațete ale universului literar al poetei Loredana Stan, semn că atenția sa față de lumea în care trăiește se constituie într-un fir roșu ce-i traversează întreaga creație.

Dar, cum spuneam și mai sus, Loredana Stan nu este doar profesoară și poetă, ci este și o iscusită truditoare în câmpul criticii literare, astfel încât, a doua sa carte publicată este o culegere de recenzii și cronici literare, reunite sub titlul, de asemenea latinesc, ***De libris***, apărută tot la editura Metamorfosi din Slobozia, în același an, 2023.

Volumul de recenzii și cronici literare este structurat foarte riguros în două secțiuni: *Literatură română*, respectiv *Literatură universală*. În prima secțiune, criticul literar, Loredana Stan a reunit cronici și recenzii la volume semnate de autori români contemporani și încă unii de primă mână, precum Mircea Cărtărescu, Vlad Zografi, Ioana Nicolae, Dan Lungu, T. O. Bobe, Cezar Paul-Bădescu, Ioana Pârvulescu, Tatiana Țibuleac, Tatiana Niculescu, Simona Antonescu sau Gabriela Adameșteanu. Interesantă este însă alegerea sa de a-și începe periplul critic cu o cronică dedicată prozatorului ialomițean devenit reper național, Constantin Țoiu, căruia îi analizează romanul *Galeria cu viță sălbatică*, semn că pentru ea județul în care s-a născut și în care trăiește și profesează are o importanță capitală. De altfel, printre scriitorii mai sus numiți, se regăsesc, interpuși, nicidecum izolați la sfârșitul listei, și alți scriitori ialomițeni sau care activează în zona județului Ialomița, cum ar fi Florentina Loredana Dalian, căreia îi sunt dedicate nu mai puțin de trei cronici, la volumele: *Înainte de magnolii*, *Hanul dintre vii* și *Domnișoara Nimeni*, Silvia-Ioana Sofineti sau Nicolae Stan.

În secțiunea *Literatură universală* descoperim o nouă pleiadă de autori de primă mână la nivel internațional, atât clasici cât și contemporani cum ar fi: Hanya Yanagihara (*O viață mărunță*), Mark Haddon (*O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții*), Guzel Iahina (*Zuleiha deschide ochii*), Ludmila Ulițkaia (*A fost doar ciură, Scara lui Iakov, Înmormântare veselă*), Maya Lunde (*Istoria apelor*), Delia Owens (*Acolo unde cântă racii*), Isabel Allende (*Ce vrem noi, femeile, Violeta*), Vesna Goldworthy (*Monsieur Karenin*), Elif Shafak (*Cele trei fice ale Evei*), Amos Oz (*Poveste despre dragoste și întuneric, Iuda*), Jose Luis Peixoto (*Autobiografia*), Fredrik Backman (*Oameni anxioși, Un bărbat pe nume Ove*), Romain Gary (*Promisiunea zorilor*), J. D. Salinger (*Franny și Zooey, Nouă povestiri*), Ian McEwan (*Solar*), Irvin D. Yalom & Marilyn Yalom (*O chestiune de viață și de moarte*), John Kennedy Toole (*Conjurația imbecililor*), Ruta Sepetys (*Sfârșitul șapteslor. Decembrie 1989*), George Orwell (*O gură de aer*), Zeruya Shalev (*Destin*).

Așadar, doamna Loredana Stan este o personalitate complexă a județului Ialomița, dar ale cărei acțiuni pot fi și trebuie să fie considerate de nivel național: profesoară dedicată, poetă sinceră, sensibilă dar și tăioasă, critic literar de vocație.

Din activitățile și preocupările bibliotecilor din județ

Biblioteca Orășenească „Ion Creangă” Căzănești

2 APRILIE

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚII PENTRU COPII ȘI TINERET „ÎN UNIVERSUL POVEȘTILOR!”

Locul desfășurării: Biblioteca Orășenească „Ion Creangă” Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Cu emoție au venit în bibliotecă elevii clasei I, de la Școala Gimnazială Căzănești, însoțiți de Doamna învățătoare Radu Dorina. Alături de ei am desfășurat o serie de activități, având în centru poveștile lui Andersen.

Pentru început am citit poveștile „Prințesa și broscuul” și „Soldățul de tinichea”. Au urmat o serie de activități interactive, copiii răspunzând cu promptitudine.

Dintre activitățile desfășurate amintesc: de rezolvat un test de cultură literară, de recunoscut poveștile după imagini, de recunoscut personajele din povești, de asociat un obiect cu povestea din care face parte.

Încercăm prin aceste activități și să-i facem pe copii să înțeleagă, care este rolul școlii și al altor instituții de cultură în formarea lor.

15 MAI

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FAMILIEI „FAMILIA, PRIMA NOASTRĂ ȘCOALĂ!”

Locul desfășurării: Biblioteca Orășenească „Ion Creangă” Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Pentru a sărbători Ziua Internațională a Familiei, am invitat în bibliotecă elevii Școlii Gimnaziale Căzănești, coordonați de Doamna învățătoare Divoiu Alina.

Chiar dacă sunt mici, consider că este momentul potrivit pentru a le vorbi despre familie, familie creștină, cât de importantă este familia, rolul ei în dezvoltarea copilului, valorile unei familii (iubire, comunicare, iertare, înțelegere, respect, prietenie, sinceritate, responsabilitate).

În mulțimea de informații oferite, am subliniat faptul că, familia este „biserica de acasă”, în care se cultivă iubire părintească, firească și frățească, iar caracterul copiilor nu se formează numai prin vorbe și sfaturi, ci și prin viața și exemplul părinților.

Ca activitate practică au avut de completat un arbore genealogic cu membrii familiilor lor.

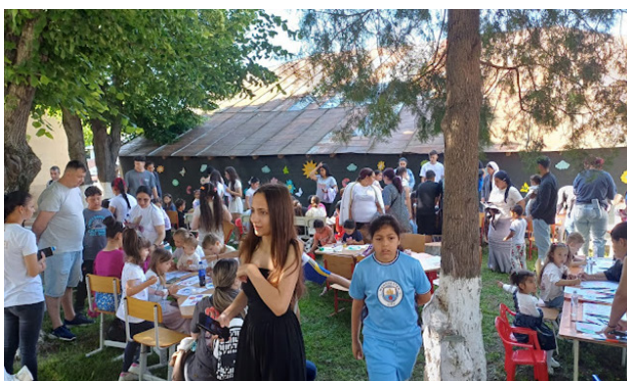
1 Iunie ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI „SĂRBĂTORIM COPILĂRIA”

Locul desfășurării: Stadionul Orașului Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Ca în fiecare an, Primăria Orașului Căzănești oferă copiilor din localitate, cu ocazia Zilei Internaționale a Copilului, o zi plină de activități și voie bună.

Biblioteca „Ion Creangă” s-a alăturat acestui demers și împreună cu voluntarele bibliotecii, au pictat un traseu plin de jocuri și culoare.

În această zi, copiii au fost răsfățați cu un spectacol în aer liber susținut de mascotele Echipei Coni. Copiii au dansat, cântat și participat la jocuri alături de personajele preferate.

Apoi la umbra unor falnici copaci, într-un spațiu special amenajat pentru ei, au participat la un atelier de pictat, confecționat brățări, de lucrat prin tehnica origami, de colorat benzi desenate, face painting.

24 Iunie DRĂGAICA - „SOARE ȘI SÂNZIENE”

Locul desfășurării: Stadionul Orașului Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Primăria Orașului Căzănești și Biblioteca „Ion Creangă” și-au propus să promoveze cultura tradițională românească prin prezentarea la scenă deschisă a obiceiului de Drăgaică, a momentelor artistice culturale - tradiționale, precum și stimularea dezvoltării sociale, economice și a comunității.

Având ca parteneri în acest proiect Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ialomița, GAL Ialomița Centrală și Primăria Munteni Buzău, am dăruit publicului căzăneșean și nu numai, câteva ore de muzică populară românească oferite de elevii școlilor din Căzănești, Munteni Buzău, Colelia, Grindu și Andrășești.

Interpreți de muzică populară și etno din județul Ialomița, au dat valoarea evenimentului nostru. Amintesc aici pe: Nicoleta Radinciuc, Ionuț Cocoș, Anișoara Dumitru, Mara Preda Bitoleanu, Raisa Radu, Zaharia Maria.

Ne-am dorit să fie o sărbătoare câmpenească și am creat un spațiu specific zonei rurale cu baloți, preșuri, cuverturi, obiecte de artizanat.

În acest spațiu mioritic, toată lumea a primit limonadă, apă, scovergi și gogoși calde, preparate de mâinile iscusite ale femeilor din Căzănești și Munteni Buzău.

Cei mici au participat la ateliere de pictat linguri din lemn, pietre și au confecționat cununițe.

IULIE - AUGUST ACTIVITĂȚI DE VACANȚĂ

Locul desfășurării: Biblioteca Orășenească „Ion Creangă” Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Pe parcursul lunilor iulie-august s-a desfășurat proiectul educațional „Vine vara bine-mi pare, la bibliotecă fac cărare!” unde, copiii prezenți în număr mare au participat la diverse activități educative. Aici putem enumera: pictat linguri din lemn, confecționat suport din pănuși de porumb, modelat lut, pictat obiecte din lut, au învățat și au jucat jocuri de societate, au făcut puzzle-uri, am avut lecții de gramatică și matematică distractivă, au realizat tablouri din diferite materiale, am avut oră de religie despre Postul Adormirii Maicii Domnului, susținută de Părintele Paraschiv Sorin, au vizionat un film documentar despre risipa alimentară, au realizat o compunere și multe alte activități.

Au fost șase săptămâni pline cu activități frumoase și educative, în care copiii au învățat să socializeze, să aibă răbdare, să lucreze în echipă, să fie punctuali.

21 AUGUST

FINAL DE PROIECT – EXCURSIE CURTEA DE ARGEȘ

Locul desfășurării: Biblioteca Orășenească „Ion Creangă” Căzănești, bibliotecar Roxana Paraschiv

Descriere activitate: Copiii care au participat pe parcursul vacanței de vară la activitățile desfășurate în bibliotecă, au fost răsplătiți cu o excursie în județul Argeș.

Aici am vizitat fabrica de globulețe, unde am văzut cum se pictează globurile manual. Apoi am mers la Mănăstirea Curtea de Argeș, unde ne-am închinat la Sfintele Moaște ale Sfintei Mucenițe Filofteia și am văzut noua Catedrală. La întoarcere am vizitat Grădina Zoologică de la Pitești și s-au recreat într-un parc de distracții.

Biblioteca Comunală "Alexandru Graur" Reviga

Festival - Concurs de dans popular, din cadrul Proiectului Educativ Județean "HORA IALOMIȚEANĂ"

Elevii Școlii Gimnaziale Reviga au participat la concursul de dans popular - Hora Ialomițeană ce a avut loc pe data de 13 iunie 2025 în comuna Grivița și au câștigat premii pe fiecare secțiune de dans și categorie de vârstă (8-11 ani).

Au participat cu nume de formație "**Mugurelul**", iar pregătirea lor a fost coordonată de Prof. Dinu Gabriela, Frecățeanu Ionela și bibliotecarul comunei Reviga, Frâncu Olguța- Elena.

SECȚIUNEA - DANS POPULAR MIXT LOCUL I : - FORMAȚIA "MUGURELUL" - vârstă:8-11 ani;

SECȚIUNEA - DANS ETNO LOCUL II: - FORMAȚIA "MUGURELUL"- vârstă:8-11 ani;

SECȚIUNEA - DANS POPULAR STILIZAT LOCUL II: - FORMAȚIA "MUGURELUL" - vârstă:8-11 ani;

“*Hora Ialomițeană*” este un exemplu de concurs ce ne-a bucurat și ne-a înnobilit sufletele. Coordonatorul concursului a avut inițiativă, dragoste pentru folclor, dar și pentru copii, și o bogată experiență în acest domeniu.

Dansurile folclorice reprezintă creația artistică, ce ne oglindește concepția despre lume și viață. Folclorul românesc face parte din marea familie a dansurilor balcanice însă izvoarele dansului popular își au originea în trecutul îndepărtat. Există dans pentru oricine. Pentru orice moment. Pentru orice timp. Pentru orice stare. Pentru orice trăire. **PENTRU VISE.**

Dansul instigă la generozitate pentru că este un bun al tuturor, neperisabil, veșnic, dar alienabil. **Leagă oamenii și trăile lor, le pune sub un semn comun.**

Biblioteca Comunală Vlădeni

Locul desfășurării: Biblioteca Comunală Vlădeni

Bibliotecar responsabil: Mariana Alexandru

7 aprilie

**Ziua Mondială a Sănătății – atelier pe teme de sănătate și igienă
- activitate în parteneriat cu Grădinița Vlădeni**

8 mai

**Ziua Mondială a Crucii Roșii, parteneriat cu Crucea Roșie,
filiala Ialomița și Școala Gimnazială Vlădeni**

15 iulie

Clubul de vacanță

Jocuri logice și educative

**Vizionare film -
Charlie și fabrica de ciocolată**

22-24 iulie

1. Atelier de lectură și creație

2. Atelier hand made

29 iulie

Atelier de improvizație și jocuri de rol

31 iulie

Vizionare film - Marele urias prietenos

Biblioteca Municipală "Ion Vlad", Fetești-Gară

Locul desfășurării: Biblioteca Municipală "Ion Vlad", Fetești-Gară

Bibliotecar: Elena Jitaru

2 aprilie

Ziua Internațională a cărții pentru copii

Au participat elevii clasei pregătitoare C de la Școala Gimnazială "Aurel Vlaicu" Fetești;
Coordonatorul activității, doamna Iancu Liliana, prof. învăț. primar.

Ora-maraton a cuprins jocuri interactive precum „Recunoaște personajul și realizează corespondența” după filmulețele inspirate din opera celui mai cunoscut scriitor român pentru copii, Ion Creangă.

Mai

Vișniec prin ochii elevilor – fiecare cadru, o fereastră „Vrem să vă dăruim câte o fereastră...”

Așa începe creația elevilor inspirată din textul profund al lui Matei Vișniec.

Tinerii au transformat cuvintele în imagini, emoțiile în cadre de film, iar literatura în artă vie.

Privind prin această „fereastră” descoperim cum vede generația de azi lumea din paginile autorilor contemporani.

Când cartea devine film, biblioteca devine studio de creație

Au participat elevii clasei a IX-a de la Liceul Teoretic Carol I Fetești.

1 iunie

Ziua Internațională a Copilului

Au participat elevii clasei a IV-a de la Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Fetești, însoțiți de doamna prof. învăț. primar Fleșeru Anișoara și doamna bibliotecar Șerban Ionelia. Au sărbătorit „Ziua Internațională a Copilului” printr-un eveniment plin de voie bună, creativitate și surprize literare.

Sub titlul „Expoziția buclucașă de carte”, această zi specială a adus împreună elevi, profesori, bibliotecari, dar și un invitat deosebit: doamna Maria Chivaran, cadru didactic pensionar și autor de cărți îndrăgit de copii, care a acceptat cu bucurie să fie parte din acest eveniment.

24 iunie **Ziua Internațională a IEI** **Șezătoare cu rost la Biblioteca Publică**

Grupul „Șezătoare”, format din senioarele active ale bibliotecii, a marcat cu emoție și bucurie Ziua Iei printr-o activitate intergenerațională specială. În mijlocul doamnelor a fost primită cu căldură o tânără liceană, semn că tradiția poate merge mai departe, cu fir de respect și prietenie între generații.

Biblioteca Orașenească "I.L. Caragiale" Țândărei

11 aprilie
Lansare de carte

Bibliotecare: Cecilia David, Sfetcovici Andreea

Invitată: Valentina Mihaela Ghinea, autoare a volumelor „Făt-Frumos din lăptișor de matcă”, „Povești cu dichis”, „Jurnal de vacanță”, „Bobiță”, în cadrul întâlnirii fiind lansată „Tărâmul Zânelor”.

O carte în care cititorul este invitat să reflecteze asupra timpului pierdut și asupra puterii reconcilierii. O poveste despre secretele care ne definesc și despre lupta de a găsi lumina în întunericul sufletului.

Au participat elevii clasei a VIII-a de la Liceul Teoretic „Paul Georgescu” Țândărei, coordonați de doamna prof. Popa Valentina și dna bibliotecar Constantin Elena, colegi de la bibliotecile comunale din Sudiți și Săveni și iubitori de lectură, locuitori din oraș- cititori ai bibliotecii.

Manifestarea a fost organizată în parteneriat cu Biblioteca Județeană „Ștefan Bănuțescu” Ialomița, Biblioteca Liceului Teoretic și Primăria orașului Țândărei.

1 iunie
Ziua Internațională a Copilului

Sărbătorirea Zilei Copilului împreună cu elevii de la Școala Gimnazială „Spiru Haret” Țândărei și de voluntarii de la Asociația pentru Țândărei. Alături de cadrele didactice, copiii au participat la o bătaie cu baloane cu apă, au dansat, bucurându-se de această zi minunată.

La multi ani, copii!

12 august

„Seară, vară și vacanță”

Personaje din povești: desene pe asfalt

Au participat mămici și copii din localitate.

Mulțumim domnului primar Roman Cristi pentru sprijin și implicare, Primaria Tandarei, Larisa Ilie, Mihaela Stroe pentru buna colaborare!

Mulțumim voluntarelor Claudia Cioară, Maria Magdalena Fătăligă și Daria Cristina Raduca.

13 august

Seară, vară și vacanță: În lumea poveștilor

În cea de-a doua seară, copiii au ascultat cu multă atenție povestea lui „Muc cel Mic”, au interacționat și au răspuns întrebărilor puse de voluntara bibliotecii și de doamna educatoare **Claudia Cioară**. Au desenat, au colorat, sub îndrumarea voluntarei Maria Magdalena Fătăliga, elevă la Liceul de Artă Slobozia.

Iar la final, au dansat și s-au bucurat de această seară frumoasă de august.

19 august Seară, vară și vacanță

Jocuri

Ne bucurăm de încă o seară cu prietenii participând la activitățile de vacanță. Jocuri, veselie și muuuulte zambete!

Mulumim voluntarelor Claudia Cioară, Fătăligă Maria Magdalena și Maria Daria Cristina Raducan. Mulțumiri domnului primar Roman Cristi, Larisa Ilie, Mihaela Stroie -Primăria Țândărei.

21 august Seară, vară și vacanță

În cărțile de povești, personaje îndrăgite de copii au prins formă și culoare în cea de-a patra seară desfășurată în cadrul programului „Seară, vară și vacanță”!

Vă mulțumim că sunteți alături de noi!

26 august

Ne-am bucurat de încă o seară frumoasă alături de copii, bunici și frați mai mici, participând la cea de-a cincea activitate din cadrul programului „Seară, vară și vacanță”. În această seară am avut-o alături de noi pe doamna asistenta Andreea de la cabinetul stomatologic Dental Blue Internațional. Copiilor le-a fost prezentată o parte din instrumentarul stomatologic, explicându-le rolul fiecărui instrument ce ajută la extracția dințișorilor de lapte și la păstrarea unei danturi fără carii.

Copii au primit o periută de dinți și un voucher de reducere.

O altă surpriză pentru cei mici a fost „Cutia dorințelor”. Copii au colorat, desenat și colorat o inimioară, apoi au scris pe ea dorința lor, care, cu siguranță se va împlini!

Vă mulțumim tuturor pentru participare! Mulțumim Dental Blue Internațional!

Organizatori:

Primăria Țândărei

Biblioteca Orașenească „I.L.Caragiale” Țândărei

ȘEZĂTOARE - Aprilie 2025

**"CU LUCRUL LA ȘEZĂTOARE - OBICEIURI ȘI TRADIȚII
SUB MÂNGÂIEREA PAȘTELUI"**

În postul ce precede Învierea Domnului, am organizat o șezătoare prin care ne pregătim atât cu lucrul cât și cu rețete de post specifice zonei noastre și profităm încă de vremea rece care ne permite să lucrăm decorațiuni de Paște, precum și felicitări pentru cei dragi.

Am folosit diferite tehnici de lucru: cusut pe etamină, împâslirea lânii, croșetat ouă, iepurași, cusut minitablouri cu motive pascale și de primăvară, tablouri din conuri pictate și aplicate pe felii de lemn dar și cu alte materiale din natură. Am confecționat felicitări atât din coală colorată pe care am aplicat bucăți de etamină cusute cu ață colorată cu diverse modele specifice cât și felicitări la care am folosit materiale din natură.

Am trecut și prin tradițiile culinare specifice zonei noastre în postul Paștelui și le-am arătat copiilor și faptul că strămoșii noștri au trăit sănătos folosind ce le oferea natura încă din primăvară: urzici, ștevie, unișor, mălaiul tradițional și făina din care se faceau turte, mâncare de prune cu orez, cartofi copti în jar, plăcinte cu dovleac și mere precum și zacusca făcută de toamna și conservată după metode tradiționale. Atât traiul cât

și alimentația oamenilor erau simple și asta încercăm și noi să le arătăm copiilor și de ce nu, să reintroducem elementele simple ale vieții și în existența noastră de zi cu zi.

Se știe că nefiind electricitate în multe case, sătenii se adunau la șezători unde depăneau amintiri la lumina lămpilor cu gaz, lucrau cu drag lâna care le oferea căldură în iernile geroase.

Cămara plină de dulcețuri aromate, pregătite încă din primăvară ajută de asemenea țăranul din câmpia Bărăganului să treacă mai ușor prin perioada postului Paștelui începând cu dulceața de trandafiri și terminând cu cea de prune.

Să știm să recunoaștem atât florile de primăvară specifice zonei noastre, cât și plante medicinale precum pădăria cu multiple beneficii pentru sănătate și să încurajăm copii să le culeagă și să le recunoască și de ce nu, să le folosească, să petreacă mai mult timp în aer liber bucurându-se de ce le oferă natura.

Șezătorile au fost tot timpul un liant pentru comunitate, au adus acea căldură care apropie oamenii care dau un țel comun comunității și care ajută locuitorii să împărtășească și celor mai tineri obiceiuri și tradiții specifice locului.

Cea mai mare bucurie pe care aceste șezători le aduc pentru noi ca și organizatori este faptul că există interes din partea copiilor și că sunt dornici să învețe diferite tehnici de lucru.

MÂNDRIE DE COTEAN – EDIȚIA A III- A

ZIUA UNIVERSALĂ A IEI, SÂNZIENELE – 24 Iunie 2025

Așa cum ne-am obișnuit în ultimii 3 ani, vom sărbători, alături de locuitorii comunei, Sânzienele, Nașterea Sf. Ioan Botezătorul și Ziua Universală a Iei – stabilită, potrivit UNESCO, pe data de 24 iunie.

Având multiple semnificații, această zi aduce întotdeauna bucurie și reunește oamenii într-o frumoasă șezătoare unde, în decor de plante și cu bucate tradiționale zonei noastre ne strângem să depănăm amintiri și să le arătăm și copiilor ce putem face cu răbdare și creativitate, astfel încât la final să fim răsplătiți de bucuria lucrului bine făcut. Deoarece Sânzienele sunt zâne bune, aducătoare de rod culturilor, le sărbătorim an de an în speranța că vom avea rod bun și un an îmbelșugat.

Am încercat, de-a lungul anilor, să amenajăm zona din centrul comunei, astfel încât să poată fi folosită atât în scop didactic, pentru clasele de la școală, cât și pentru șezăturile desfășurate de noi alături de copii și de adulți. Am plantat flori și arbuști în acest scop, încercând în felul acesta să păstrăm și să nu lăsăm să piară din flora zonei noastre aceste plante care sunt simboluri ale Câmpiei Bărăganului și care, din păcate, sunt pe cale de dispariție. Pe întregul teritoriu al țării noastre au circulat, de-a lungul secolelor, numeroase legende legate de diferitele specii de plante care au influențat în mod benefic viețile oamenilor și care, la vremea respectivă, constituiau singurul leac care putea să-i apere de bolile apărute. De aceea sunt bine de știut aceste informații de către generațiile de azi, care ar trebui să aprecieze condițiile de trai din epoca noastră, având în vedere asprimea vremurilor care au trecut.

Am cules plante de leac din care se pot face ceaiuri pentru sănătate: coada șoricelului, tei, sunătoare, mentă etc.

Sânzienele le-am cules din centrul comunei, din florile plantate de noi și ne-am bucurat că au înflorit exact în perioada acestei sărbători.

De asemenea, spicele de grâu și florile „nemuritoare” ne amintesc de copilărie și de verile toride în care cutreieram câmpurile ca să adunăm cât mai multe și să ne facem coronițe, iar buchetele să le punem în camera „bună” din „față”, care era cea mai racoroasă și unde lumina naturală nu era așa de puternică și de aceea se păstrau foarte bine până în anul următor. În asemenea momente ne amintim cu drag de bunicii și străbunicii noștri și de toate obiceiurile și tradițiile specifice zonei.

Cu drag am împletit coronițe din sânzienie, spice de grâu și flori nemuritoare și am re trăit clipele din copilărie când, în fiecare vară, împreună cu copiii din sat, culegeam minunatele flori.

Am expus costumul național adus în zona noastră din Dâmbovița, vechi de peste o sută de ani. Deoarece oamenii au plecat de-a lungul secolelor ori cu oile, ori pur și simplu în căutarea lo-

curilor prielnice pentru agricultură, au ajuns și în vasta Câmpie a Bărăganului. În felul acesta s-au format comunități pe tot teritoriul țării noastre, care au trudit din greu pentru pâinea cea de toate zilele și, cu toate acestea, întotdeauna cu credința în Dumnezeu și cu bucurie în suflet, găseau pu-

terea să zâmbească și să fie creatori de frumos în ciuda asprimii vremurilor și să ne lase moștenire adevărate opere de artă, făcute cu migală de mâinile lor trudite.

Am expus și o rochie făcută dintr-o cămasă bărbătească din zona Buzăului, la care s-a păstrat broderia și care are peste 60 de ani, fiind modificată de o croitoreasă tare pricepută din sat și păstrată cu drag de câteva zeci de ani.

Au fost prezentate și motivele tradiționale specifice zonei Bărăganului, semnificația semnelor cusute de pe ie și fișe tematice pe care copii le-au colorat, au făcut schimb de idei și au identificat elementele din natură prezente pe fiecare fișă.

O mândră purtătoare a iei românești, cu toate că nu era de origine română, fiind născută din mamă rusoaică și tată englez, a fost Regina Maria, care a iubit țara și portul tradițional românesc.

Deși pentru unii dintre copii a fost prima dată când s-au întâlnit cu astfel de informații, au fost foarte receptivi și dornici să cunoască lucruri noi, să descopere plantele care cresc sub soarele din Câmpia Bărăganului și să poarte cu mândrie IA.

ȘEZĂTOARE LA CONAC

Într-un decor de poveste, cu parfumul vremurilor de demult, sub soarele din Câmpia Bărăganului, am venit cu lucrul în cadrul evenimentului organizat de Biblioteca Județeană Ialomița la conacul Bolomey.

La începutul secolului XX, nobilii bucureșteni organizau petreceri la sfârșit de săptămână, influențați de stilul seratelor Reginei Maria, petreceri ce aveau loc la Conacul Bolomey. Regina rămâne un model de urmat și pentru noi, deoarece a fost o mare iubitoare a tradițiilor românești.

Deși în secolul trecut nobilimea nu obișnuia să organizeze șezători la conac, noi, datorită situației acestuia în zona agrară, ne dorim să devină o tradiție organizarea unor astfel de evenimente în acest cadru puțin atipic, dar totodată plin de istorie și cu o arhitectură impresionantă, prin urmare venind cu lucrul la conac o să intrăm în atmosfera de început de secol XX și, chiar dacă sunt și tehnici mai noi de lucru, vor rămâne ca o tradiție pentru generațiile următoare.

La Mihail Kogălniceanu am organizat mai multe șezători cu tematici diferite, unde am tricatat, am cusut pe etamină, am învățat tehnica de împâslire uscată a lânii cu acul, am croșetat flori specifice zonei de câmpie și am cusut ii.

La conac vrem să aducem energia pozitivă pe care ne-o dă participarea la șezătorile de peste an, precum și povești de la bunicii noștri, pe care nu vrem să le dăm uitării.

Obiectele moștenite și păstrate cu mare drag reprezintă legătura noastră cu strămoșii, iar prin faptul că le prețuim, le păstrăm amintirea vie, pentru că de fiecare în parte ne leagă o poveste ce merită apreciată și împărtășită.

Bibliotecar Mădălina Mariana Moroianu

De ce mai citim astăzi?

Trăim din ce în ce mai mult absorbiți de o viteză amețitoare. Zgomotul constant al telefoanelor, al știrilor și al imaginilor ne învăluie fără încetare, iar timpul pare mereu insuficient. În acest ritm nebun, întrebarea „de ce mai citim astăzi?” poate părea aproape naivă. Totuși, răspunsul este simplu: citim pentru că avem nevoie de spații tăcute în care să respirăm, să gândim și să simțim. Cartea devine astfel un refugiu. Când deschidem paginile ei, pășim într-un univers unde ritmul propriu al gândurilor noastre capătă valoare. Acolo grijile cotidiene se estompează, iar emoțiile și reflecțiile capătă contur. Fie că este un roman clasic, o poveste contemporană sau o carte de poezie, lectura ne oferă un colț de liniște, un loc în care timpul se dilată și sufletul se poate odihni.

Pe de altă parte, cartea poate fi privită ca o oglindă care ne arată cine suntem cu adevărat. În paginile ei ne recunoaștem temerile, dorințele și întrebările. Sentimentele personajelor devin ale noastre, dilemele lor ne oglindesc propriile frici, iar bucuriile lor ne luminează. Uneori, un pasaj de roman sau un vers de poezie pare scris exact pentru noi – o șoptă a unui timp necunoscut care răsună cu perfectă armonie în prezentul nostru. Citim pentru a înțelege lumea și pe ceilalți. Cartea ne poartă în alte epoci, în alte locuri și în alte minți. Prin literatură descoperim perspective diferite, emoții neîmpărtășite și lumi pe care nu le-am trăi altfel. Un roman precum *Mizerabilii* de Victor Hugo ne învață despre dreptate și compasiune; o carte de istorie sau filozofie contemporană, precum *Sapiens* de Yuval Noah Harari, ne provoacă să privim trecutul și prezentul cu ochi mai limpezi.

Lectura este și un act de rezistență. Alegem să ne oprim, să contemplăm, să simțim și să gândim profund. Alegem să nu ne lăsăm purtați de viteză și superficialitate. Fiecare pagină citită devine un gest de libertate, un act de reafirmare a atenției, a răbdării și a empatiei. Mai mult, cititul ne conectează cu ceilalți. Chiar și atunci când citim singuri, știm că alți oameni au simțit la fel, au râs la aceleași replici sau au fost atinși de aceleași emoții. Bibliotecile, cluburile de lectură și discuțiile despre cărți transformă lectura într-o experiență comună: fiecare pagină citită devine o punte între minți și suflete.

Așadar, de ce mai citim astăzi? Pentru că lectura ne ajută să trăim mai profund, să înțelegem mai adânc și să ne regăsim pe noi înșine și pe ceilalți. În paginile unei cărți timpul nu mai contează atât de mult; contează doar trăirea, emoția, reflecția și sensul pe care-l descoperim. Citind, ne păstrăm umanitatea într-o lume care tinde să uite să mai privească în interior. Cartea rămâne, astfel, nu doar un obiect, ci un spațiu al liniștii și al cunoașterii. Este refugiu și oglindă, sanctuar și fereastră, loc unde timpul încetinește și sufletul poate respira. Și poate că, tocmai pentru că ne oferă aceste daruri, lectura va rămâne mereu esențială în căutarea sensului atât de greu de găsit astăzi.

Prof. Dr. Mihaela David